

B.D.I.C

(Sped. abb. postale - Gr. 3°-70%) 1990

POLONIA IN EUROPA - POLOGNE EN EUROPE - POLEN IN EUROPA - POLAND IN EUROPE

POLSKA

W europe

NIEZALEŻNA
 TRYBUNA
 EUROPEJCZYKÓW
 KULTURY
 POLSKIEJ
 ORAZ
 PRZYJACIÓŁ
 POLSKI

ROK ANNO XXXIX

MIESIĘCZNIK - MENSILE

X-XIX - 1990

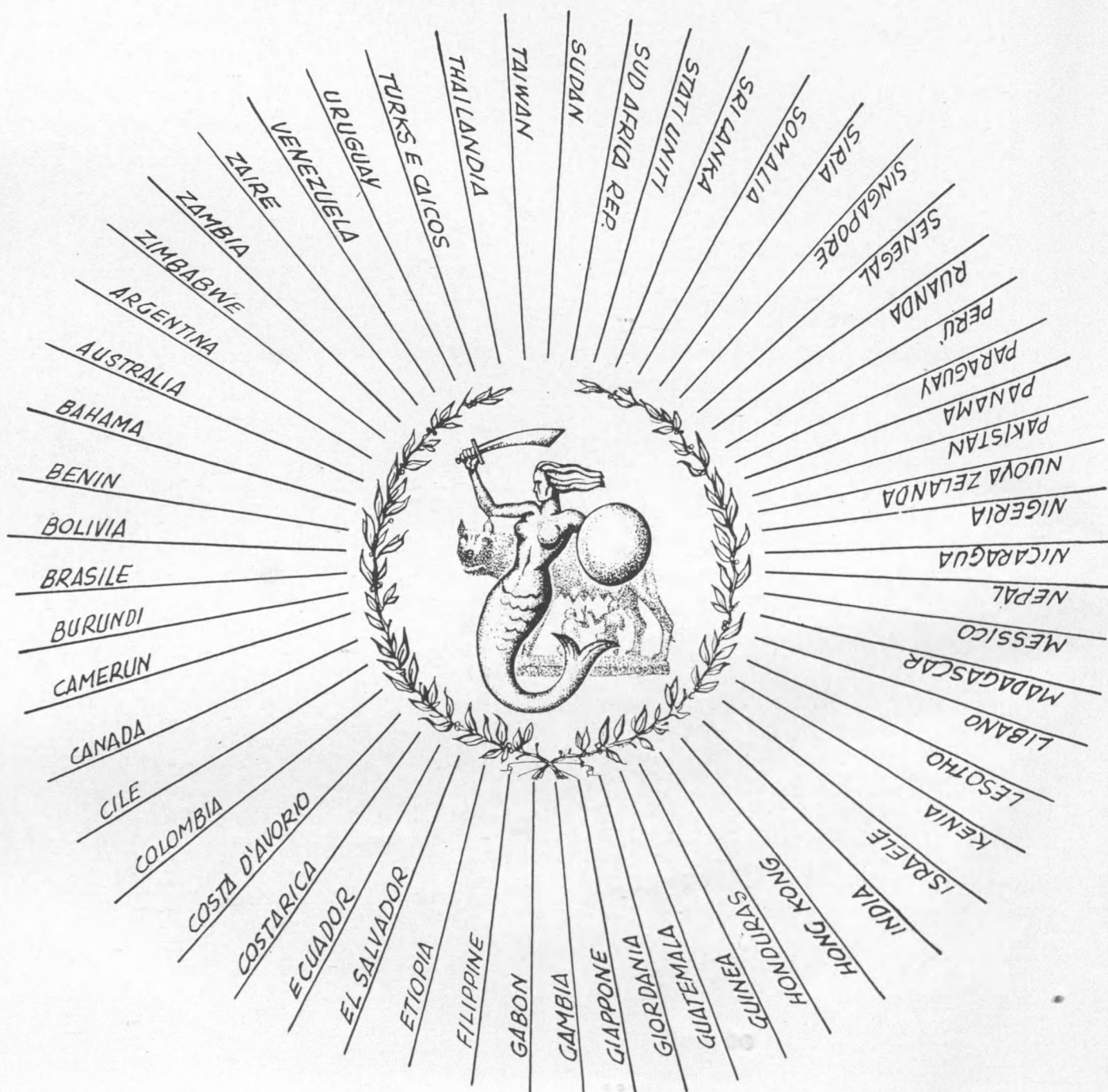

NIECH GAŁY NASZ NARÓD
 W KRAJU I ZAGRANICĄ WE
 WSPÓLNYM I ZGODNYM WYSIŁKU
 BUDUJE ZJEDNOCZONĄ EUROPE,
 OD ATLANTYKU AZ PO URAL

Fop. 2519

CZYTAJ I POPIERAJ «POLSKĘ W EUROPIE»

OBECNA W KRAJU I NA WSZYSTKICH KONTYNETANTACH

«POLSKA W EUROPIE»

PLĄSZCZYZNĄ SPOTKANIA WSZYSTKICH POLAKÓW W KRAJU I ZAGRANICĄ

Drodzy Przyjaciele,

“Polska w Europie” od 1951 roku, jak wszystkie niezależne organy miała swoje chwile rozkwitu i trudności, ale pozostała zawsze płaszczyzną spotkania wszystkich Polaków w kraju i zagranicą, była wyrazem jednego zespolenia myśli w walce o dobrobyt i samostanowienie.

“Polska w Europie” ponownie powraca do kraju i na wszystkie kontynenty jako niezależny organ Europejskiej Wspólnoty Dziennikarzy grupujących w swoich szeregach ponad 2500 członków ze wszystkich krajów Europy oraz Europejczyków z pochodzenia zamieszkałych na innych kontynentach.

Od samego początku byliśmy i nadal jesteśmy za Wielką Europą Demokratyczną od Atlantyku aż po Ural, w obronie praw człowieka i najwyższych jego wartości duchowych w jego godności. Wierzyliśmy zawsze że nie może nastąpić zjednoczenie naszego kontynentu bez narodów środkowo wschodniej Europy, których najprymitywniejsze prawa deptane były i jeszcze w niektórych krajach deptane są nadal na oczach całego świata. Wierzyliśmy więc, że nie będzie wolności i pokoju w świecie bez wyzwolenia tych narodów.

Walczyliśmy przy naszych możliwościach o wzmocnienie Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej przekonani, że prędzej czy później w narodach świata zachodniego obudzi się świadomość, że ich własna wolność i dobrobyt zależy od wolności innych narodów.

Żadamy więc od świata zachodniego w ich własnym interesie – jedności i solidarności, pokoju bez represji i gwałtów, bez murów nienawiści.

Byliśmy i jesteśmy za demokratycznym, sprawiedliwym podziałem dóbr w myśl braterskiej solidarności.

Pozostaliśmy zawsze za Europą jednej kultury, bez nacjonalistycznych ambicji, gdzie wszystkie organizacje naukowe, kulturalne, związki twórcze i młodzieżowe, jak również i związki zawodowe, będą wolne, niezależne i samorządne. Pamiętać musimy, że Polska była, jest i będzie w Europie.

Po pięćdziesięciu latach wygnania, upaja nas znowu świadomość, że Naród uzyskał samostanowienie, powrócił nam Orzeł z Koroną, powróciły nasze święta narodowe - 11 Listopad i 3 Maj, ale, jednocześnie budzi w nas niepokój, że nie otrząsneliśmy się z naszych wad narodowych. Drobne ambicje, anarchia czynu, przeważają nad głęboką i dojrzałą rozważą, nad zdrowym i trzeźwym rozsądkiem. Zawieść i nienawiść zaślepia umysły i uczucia, a niebezpieczne elementy o przyziemnych instynktach dzielą i rozbijają środowisko naszego społeczeństwa czy to w kraju czy też zagranicą, na płaszczyźnie życia politycznego, społecznego czy religijnego.

Jesteśmy narodem bohaterów, godnym podziwu w słusznych czy niesłusznych zływach, przy jednoczesnym tragicznym kompleksie męczeństwa.

Dziś po pięćdziesięciu latach wrogiej polityki dzielącej Naród, jeżeli pragniemy odrodzenia moralnego i materialnego, musimy stanowić jedną zgodną wspólnotę, jedną myśl, jedną rodzinę a przede wszystkim jedną Polskę w kraju czy zagranicą.

Niech zawsze serca polskie gdziekolwiek się znajdują biją tym samym rytmem, tymi samymi ideałami o które Żołnierz Polski i Emigracja walczyli i dla których umierali.

My na emigracji: wierzymy głęboko, że możemy być tym mostem w przebudowie i odbudowie jednej Polski o jednakowych prawach cywilnych, ustalonych przez nową Konstytucję.

Wierzymy, że 3 Maj z okazji 200-letniej rocznicy uchwalenia Konstytucji będzie nie tylko świętem narodowym, ale i świętem pojednania wszystkich Polaków rozsianych po świecie pod jednym godłem Orła Białego z Koroną.

Karol Kleszczyński

WALCZYMY, ABY POLAK POLAKOWI BYŁ BRATEM

PAMIĘCI TWÓRCY NIEPODLEGŁEGO WOJSKA POLSKIEGO

ŻOŁNIERZE!

...Obejmuję nad Wami komendę w chwili, gdy serce w każdym Polaku bije silniej żywiej, gdy dzieci naszej ziemi ujrzały słońce swobody w całym jej blasku. Z Wami razem przeżywam wzruszenie tej godziny dziejowej, z Wami razem ślubuję życie i krew swoją poświęcić na rzecz, dobra Ojczyzny i szczęścia jej obywateli...

– Z Pierwszego Rozkazu do Wojska Polskiego - 12. 11. 1918 r. –

PO 50 LATACH WITAMY ZMAGAN

11 LISTOPADA JAKO ŚWIĘTO NARODOWE

Obchodzimy dziś 72-tą rocznicę powrotu Państwa Polskiego na mapę Europy i scenę życia międzynarodowego.

72 lat to okres wystarczająco długi, zwłaszcza że tak bogaty w wydarzenia o historycznym znaczeniu, choćby tylko wymienić pamiętne i tragiczne pięć lat drugiej wojny światowej, aby móc dziś dokonać analizy i oceny owego listopada 1918 roku.

Trzy pokolenia od tamtych "niepodległościowych" dni chwały i sławy wyrosły na polskiej ziemi; pisały i piszą nadal swym życiem, pracą, walką i krwią historię naszego narodu. Każde z tych trzech pokoleń inaczej odczuwało, inaczej wartościowało, inaczej święciło rocznicę listopada niepodległości.

Pierwsze pokolenie, to już żyjące w 1918 roku i weszłe w życie w pierwszym okresie niepodległości państwowej święciło 11 listopada z dumą i radością. Do dumy i do radości miało ono pełne prawo. Rodzice tego pokolenia wyrosli w latach albo jeszcze pozytywizmu, jako reakcji na klęskę styczniowego powstania, albo już w okresie "Młodej Polski" – okresie na pewno najpiękniejszym i pod każdym względem najbogatszym kulturalnie poza szesnastowiecznym renesansem jagiellońskim, w tysiącletniej historii Polski. "Młoda Polska", której najpierwszym i najcenniejszym reprezentantem był Wyspiański – utorowała drogę Legionom komendanta Piłsudskiego, podobnie jak pozytywizm znalazł swe polityczne i ideologiczne sformułowanie w myśli i dziele Dmowskiego. Gdy autor "Wesela", "Nocy Listopadowej" i "Warszawianki", genialny wizjoner, wieszcz, równy mocą swego słowa i potęgą swej wiary w słuszność walki o wolną Polskę – Mickiewiczowi, pisał: "Ja tutaj walczyć będę, z tej ziemi państwo wskrzeszę, nie przypuszczał nawet może jak szybko słowa jego zostaną przekute w czyn i obłęką najpierw niebieski mundur I Kadrowej, a następnie zryw całego narodu w trzech zaborach i w wielu ośrodkach politycznej migracji walczącej. Naczelny Komitet Narodowy, Polska Organizacja Walcząca, nawet ugodowa wobec państw centralnych, to jest Niemiec i Austrii, urzędująca od 1915 roku Rada Regencyjna - jaka tyle innych organizacji społecznych i wojskowych - wszyscy byli zgodni w jednym: walka o niepodległość musiała być *ultima ratio vitae* tamtego pokolenia. Jeden tylko cel przyswiecał zarówno Piłsudskiemu co Dmowskiemu, Witosowi, Wojciechowskiemu, Hallerowi, Lubomirskiemu, Korfantomu czy Paderewskiemu: wolne państwo polskie. Nie wiadomo jeszcze jakie to państwo będzie miało granice, na jakie przedzoborowe tereny będzie się rozciągać, ani jakie formy konstytucyjno ustrojowe Polacy wybiorą. Nieaktualne, pod koniec 1918 roku stały się już poprzednie dyskusje z kim iść przeciw komu, z Austrią i Niemcami przeciw Rosji czy odwrotnie, ta faza straciła już wszelki sens. Walka o Polskę miała tylko jednego sojusznika: był nim sam naród i cały naród, a przeciwnikami byli trzej zaborcy. Ugodowe z 1914 roku – "przy tobie najjaśniejszy panie stoimy i stać chcemy" stało się już śmieszne i nieaktualne w 1918 roku. Wilniacy, Lwowiacy, Krakowianie, Poznaniacy i "ci" z Kongresówki, jak i ci ze wschodnich rubieży przedzoborowej Rzeczypospolitej, zza Niemna i zza Zbrucz – wszyscy w 1918 roku jednoczyli swe siły by rzucić na szalę zwycięstwa cały potencjał nagromadzonych od 123 lat nadziei zbrojnej walki o niepodległość.

Na czoło tych aspiracji, na czoło tej walki wysuwała się postać Komendanta I-szej Brygady Legionów. Jego niezachwiana wiara i przeświadczenie, że tylko oręż własnych sił da Polsce wolność zaowocowały w listopadzie 1918 roku. Pokolenie współczesne Piłsudskiemu, oraz ich dzieci – miały więc pełne prawo do dumy i do radości. Ich czyn był ukoronowaniem – jakże wspaniałym – przeszło wiekowej walki i oddał w cień gorycz klęski powstań dziewiętnastowiecznych.

Można bez najmniejszej przesady powiedzieć, że 11 listopada 1918 roku był pierwszym pogodnym, jasnym, radosnym dniem w naszej historii od dnia uchwalenia Konstytucji, która miała przynieść Polsce uzdrowienie społeczne i polityczne, ale do czego nie dopuściła zмова trzech zaborców.

Powrót Komendanta Piłsudskiego z magdeburgskiej twierdzy, ogłoszenie niepodległości, wejście Polski jako suwerennego kraju Ligi Narodów, solidarność do wszystkich stanów i jutrzienka wolności – tyleż potencjału nadziei i radości mieścił w sobie ów pamiętny przelomowy dzień 11 listopada. Na gruzach upadłych trzech mocarstw zaborczych

DZIEŃ JEDYNASTY LISTOPADA!

Męka i krew żołnierza matką Mu była,
Ojcem - odwieczne narodu cierpienia.
Poprzedza Go niejedna żołnierska mogiła,
Cicha łza, ból, rozpacz i westchnienia.

Gdy od huku armat i zgiełku żelaza
Świat cały zadrżał w posadach –
Zrodził się – jeden z tych z kalendarza
– Dzień Jedenasty Listopada!

Cieszył się lud polski wolnością.
Na niwie swych ojców pracował,
Jego rocznicę obchodził z radością
I Dzień Listopadowy pracą świętował.

Co roku spowity w chorągwie, sztandary,
Tętnił żołnierskim krokiem na paradach,
Grzmiał dumnie w złociste fanfary
– Dzień Jedenasty Listopada!

Złowrogich ptaków wrześnieowe chmury
Zakryły słońca wolności blaski
Po dniach tułacznych – los dał nam mundury
I broń; – iść kazał w libijskie piaski...

Nadszedł czas na porachunki;
Żołnierz polski bagnet na broń zakłada:
Przypomni Niemcom ich zbrodnie, rabunki
– I Dzień Jedenasty Listopada!

Tobruk 30.X.1941

Alfred Śmigieński

POLONIA

La tua bellezza
la tua sofferenza, è vicina al cuore
e alle menti libere!
La tua storia
la tua musica
la tua lotta, è forte
come il cuore dei più forti!

La tua fede
la tua lealtà
la tua preghiera, la voce dei tuoi Eroi
sale sempre più in alto
per gridare il Credo della Pace
il Credo della libertà
il Credo della giustizia
a tutti gli uomini di buona volontà!

Onore e Gloria a Te
Terra di Polonia!

Anna Luisa Marson

wykreślano w Wersalu nowe granice na starym kontynencie. Ale chmury groźnych niebezpieczeństw szybko zawisły nad powstającą Polskę. Groźba bolszewickiego najazdu, wojna na wschodzie, przy jednoczesnych walkach powstańców w Wielkopolsce i na Śląsku – krwawymi hasłami zaczęły pisać pierwsze rozdziały historii budzącego się do życia państwa.

Do dziś trudno historykom zrozumieć jakim cudem, potrafiła, ledwo powstała ze zgłiszcza Polska, wystawić milionową armię i obronić Warszawę w sierpniu 1920 roku przed armiami wschodniego najeźdźcy. Zwycięstwo nasze ukolonowane odzyskaniem granic nad Drwiną, podpisaniem traktatu pokojowego w Rydze kończyło ostatecznie czas walk i zmagania nad budową Ojczyzny.

Wyrosła ze zbrojnego czynu Legionów Polska, wywalczona wielką opłatą krwi swych najlepszych synów poległych na tyłu frontach, stawiała do budowy swej państwowości.

Pokolenie, któremu przypadło to zadanie było najszcześniejszy wśród pokoleń na przestrzeni dwóch wieków naszych dziejów.

Tak przynajmniej wówczas mogło ono to odczuwać. To budowanie nowej Polski nie szło bez trudu i zmagania. Upojone odzyskaną wolnością społeczeństwo, szybko wykazało tendencje anarchistyczne. Niemalą tragedii w nowe życie wniosły walki partyjne. Sejm, nawet wolny od dawnej zgubnej zasady "liberum veto" był rozbity na tyle partii, stronnictw, frakcji, obozów, że nie był w stanie wydatnie funkcjonować. Wydarzenia z maja 1926 roku położyły kres bezsilności władzy.

Mimo trudności wewnętrznych i mimo stałego zagrożenia zewnętrznego - Rosja i Niemcy już w 1922 roku podpisywały pierwsze tajne umowy skierowane przeciw Polsce. Państwo rosło, krzepło, zaczynało być podmiotem w stosunkach międzynarodowych. Zbudowaliśmy Gdynię, uruchomił się ciężki przemysł na Śląsku, pobudowaliśmy nowe linie kolejowe, drogi, szkoły, uniwersytety, szpitale. Siła zbrojna Polski tamtych lat aż do 1939 roku była ważnym czynnikiem w utrzymaniu pokoju w Europie. Nowoczesny przemysł zaczął się rodzić w latach 30-tych w Centralnym Ośrodku Przemysłowym między Rzeszowem, Kielcami i Sanem. Polscy sportowcy zdobywali liczne złote medale na Olimpiadach, a lotnicy jak Żwirko, Wigura i Skarżyński należeli do najlepszych na świecie. Bandiera polska na polskich statkach zawijała do wszystkich portów pięciu kontynentów. Kultura polska zdobywała uznanie i wzbudzała podziw swą żywotnością.

Pokolenie lat pomiędzy 1918 a 1939 rokiem, było pokoleniem prawdziwie wolnych obywateli. W tym okresie rocznica listopadowa święcona była w dumie, radości i nadziei, że odzyskana wolność stała się na długo faktem bezsprzecznym.

Dość szybko rozwój wypadków wykazał, że ów optymizm był nieuzasadniony. Temu młodemu pokoleniu, wchodzącemu w życie w wolnej Ojczyźnie jutro rezerwowało tragiczne rozczarowanie.

Nawała hitlerowska w porozumieniu ze wschodnim bolszewickim sąsiadem rozpętała rankiem 1 września 1939 roku cykl wydarzeń, które pozbawiły nasz kraj na nowo niepodległości, a nawet zagroziły istnieniu biologicznemu całego narodu. Wojna, okupacja, obozy hitlerowskie i stalinowskie, walki na wszystkich frontach wielkiej, gigantycznej zawieruchy wojennej wyniszczyły kraj, wykrwawiły młode i średnie pokolenia, otworzyły wrota wschodniemu zagrożeniu, które skonkretyzowało się okupacją Polski w 1945 roku przez Armię Czerwoną.

Zbrojny czyn Polaków w czasie drugiej wojny był kolosalny. Kampania wrześniowa, Narwik, bitwy we Francji wiosną 1940 roku, obrona wysp brytyjskich przez polskie dywizjony lotnicze, walki w Afryce, zwłaszcza pod Tobrukiem, partyzantka w kraju i na ziemiach wschodnich, lądowanie we Francji w 1944 roku, tragiczne lądowanie spadochroniarzy pod Arnheim – to tylko główne tytuły rozdziałów w długiej liście zmagania u boku aliantów. Powstanie Warszawskie w tym cyklu walk zajmuje szczególne miejsce – ale jest to jeszcze temat dziś żywy i polemiczny. Ocena zrywu powstańczego i zniszczenia stolicy, czeka jeszcze na historyczne wyświetlenie dokładnych okoliczności i ustalenia odpowiedzialności.

W okresie ciemnych lat okupacji niemiecko-rosyjskiej lat 1939-45 Polacy obchodzili potajemnie rocznicę 11 listopada. W tym okresie święto to było światem nadziei z dużą domieszką goryczy.

Ale jednak nadzieja, że nasza walka doprowadzi do odbudowy wolnej Polski była uczuciem dominującym.

Niestety nadzieja ta nie miała tym razem przeistoczyć się w rzeczywistość. Koniec wojny nie dał Polsce wolności. Przeciwnie nad krajem zawisła czarna chmura długich lat stalinowsko-komunistycznych prześladowań. Stworzona w Jałcie i Poczdamie Polska nie była krajem suwerennym i dopiero rok 1989 przyniósł jej lutrzekę wolności ziszczony się, ponownie nasze marzenia zamknięte w jednym zdaniu:

"WOLNY POLAK W WOLNEJ POLSCE"

WIARY, WIĘCEJ WIARY!

11 listopad...

i marsz żołnierski
w takt hymnu polskiego
– ulic nie obudzi...

Nie zobaczysz ludzi –

z płonącymi twarzami...

"To nasi!" – tych słów nie będzie...

wszędzie –

jesteśmy, tylko nie w swym domu,

ale nie wolno nikomu –

śmiać się z polskich dzieci,

bo Ta co w Ostrej Bramie świeci...

na Jasnej czuwa Górze...

w chmurze –

wojennej zawieruchy

– widzi maszerujące polskie, wielkie duchy

i te tam z Westerplatte

i te z pod Monte Cassino...

z bojów o Bolognę krwawych...

i te liczne o wolność Warszawy! –

te z egzekucji, z więzień, zesłania

te z Niemiec i z Syberii dalekiej...

-- O przymknąć tylko powieki --

-- a widać duchów defiladę...

bez fanfar, nawet bez sztandarów –

paru –

krwią jeszcze żywą spływa...

idą i serce swoje niosą jak sztandary.

Wołają mocnym głosem:

Wiary, więcej wiary!

A Matka Boża ręce swoje kładzie

na ich oczach, dłoniach i bliznach

i całemu ludowi błogosławi...

i anioły im grają srebrzyście...

na to nowych wielkich duchów przyjdzie

których imię – jest Bóg i Ojczyzna.

Rzym, 1945

Helena Stolarska

LISTOPAD 1918 R.

Królewski ptak na sztandarach

Do lotu skrzydła rozwija...

Więc prawdaż to, ziemio polska,

Żes ty od dzisiaj niczyja?

Sami my tu gospodarze

I sami my robotnicy –

Stu ziarn się doczekamy

Z jednego ziarna pszenicy.

Staniemy sami za pługiem,

Pójdziemy sami za broną

Roboczym potem zrosimy,

Jak krwią twe łono.

Nie ugną się pod ciężatem,

W czas siejby, albo w czas żniwa,

Ręce, na których skuwano,

Żelaznych kajdan ogniwa.

I miecz udźwigniem najcięższy

Przy śpiewie, Bogarodzicy",

O ziemio polska, my twoi

Żołnierze i robotnicy!

*

Bogarodzica, Dziewica,

Bogiem sławiona Maryja.

Edward Słoński

Dopo l'insurrezione operaia di Berlino est nel 1953, di Poznań nel 1956 non possiamo dimenticare

NEL XXIV ANNIVERSARIO DELLA RIVOLUZIONE DI BUDAPEST

In Polonia sorgeva e divampava il desiderio di sentirsi liberi e una massa di operai scende in piazza a Poznan per esprimere il proprio pensiero, contemporaneamente ai lavoratori di Varsavia. Come nel 1953 era accaduto a Berlino Est, la forza si scaglia contro la ragione: i carri armati sovietici proiettano la loro ombra minacciosa sugli uomini disarmati, ma la spinta del buon diritto e dell'aspettativa per la dittatura comunista è più forte della paura e gli operai polacchi non desistono dalla loro richiesta di libertà. I mezzi corazzati avanzano travolgendo e il popolo polacco accetta l'impari lotta, eroicamente affronta il nemico forte e spietato pur di porre fine, anche con la morte, a condizioni di vita insostenibili. L'immolazione in massa doveva essere rivelatrice al mondo della reale situazione esistente nei Paesi dove regnava o regna ancora il regime comunista.

Questi fatti – che sfociano con la nomina dell'ex-deviazionista Gomulka a Segretario Generale del P.C. Polacco e con la defenestrazione del Maresciallo Rokossowski, che da sette anni dominava la Polonia quale proconsole dell'URSS – avevano, immediata ripercussione in Ungheria.

Così, il 23 ottobre 1956, gli studenti magiari scendono nelle strade a dimostrare simpatia e solidarietà al popolo polacco, al movimento del Generale Josef Bem (eroe dell'insurrezione polacca contro i russi nel 1830/31 e poi comandante dell'Armata ungherese) e, ammassandosi dinanzi all'Ambasciata Polacca, chiedono riforme, democratizzazione, libertà di parola e di stampa, rilascio dei prigionieri politici e il ritorno di Imre Nagy. La polizia fa uso di gas lacrimogeni e procede all'arresto di numerosi studenti, che la folla tenta di far rilasciare. La polizia apre il fuoco e la dimostrazione pacifica degenera in rivolta contro lo strapotere esercitato dalle forze comuniste. Sono gli spiriti più vivi e rappresentativi della nazione ungherese ad alzare la bandiera della libertà in difesa della loro indipendenza, delle loro secolari tradizioni, della loro cultura e della loro cristianità. Senza differenze di classe sociale, di età, di partito e di sesso, ognuno si impegna con storica abnegazione per l'ideale compreso per anni nei cuori; e i carri armati e gli aerei a reazione falciavano operai, studenti e intellettuali, i quali non deflettevano dalla via coscientemente presa del sacrificio.

*"In alto la bandiera,
che tutti la possano vedere.
Avanti!
ché tutti vedano e tutti leggano*

"Timeo Danaos et dona ferentes"

Si legge negli antichi testi che, durante la guerra di Troia, invano la profetessa Cassandra ammonisce gli abitanti di Ilio perché respingessero il dono dei Greci, quel famoso cavallo che determinò la conquista e la rovina della città. "Timeo Danaos et dona ferentes" fa dire Virgilio all'indovina, la cui voce dolente non trovò credito.

A distanza di secoli, in un fatale riflusso storico di più ben ampie proporzioni, gli avvenimenti si riproposero nello spossante conflitto tra mondo comunista e mondo libero. Abbiamo da una parte i sovietici, i quali sbandierano sul piano internazionale intenzioni concilianti, garanzie di miglioramento, parità di diritti e di doveri in un macrocosmo di lavoro e di equo benessere: una specie di Paese di Bengodi, in cui i dirigenti dell'URSS cercano, con magnanimità ecumenica, di far entrare tutti i popoli. Dall'altra parte, c'è chi levava la voce a consigliare; a mettere sull'avviso dell'accettare un così immenso slancio di umano, spassionato interesse collettivistico; chi, come la non creduta Cassandra, esterna la sua paura. Dove è la verità e quale la nostra sorte?

Non le facoltà divinatorie, ma una obiettiva analisi degli avvenimenti e delle prospettive inducono a non lasciarsi frastornare né illudere da fallaci speranze. La cinica e tenace protervia degli uomini di Mosca si rivelava attraverso la fredda logica, a volte esteriormente discordante, con cui coerentemente rimangono legati agli iniziali principi animatori della loro sete di dominio. Difeso da uno stretto sbarramento protettivo, quello che fu il sogno imperialista dello Zar è stato ripreso e portato avanti con ostinata determinazione subito dopo la rivoluzione di Lenin e rafforzato con l'avvento al potere di Stalin, Krusciov e Bulganin. Poi Breznev ricalca le orme di quei defunti, tanto osannati che dissacrati, con una tattica aggiornata di permissività apparente, però in effetti sempre vigile e controllata. In sostanza nulla è cambiato in quella politica che vide Stalin passare, nel corso del suo governo assolutista, dalle più larghe promesse di pace all'aperta minaccia di guerra, dalle più suadenti blandizie alle parole di offesa e di attacco, con cui teneva gli animi in continua agitazione. È bene lasciar testimoniare i fatti.

Cade quest'anno il ventiquattresimo anniversario della tragedia del coraggioso popolo magiaro. Riesaminando ancora e ricordiamo insieme le cause che provocarono la rivolta, la cruenta repressione, le urgenti questioni che finalmente con Gorbaciov si stanno cambiando.

Echeggiano nell'aria le auliche tesi del XX Congresso del Partito Comunista Sovietico, si discuteva del nuovo corso 'pacifista' della politica dell'URSS, si sorrideva alla speranza di una tendenza liberalizzatrice per i Paesi soggiogati, era in corso la destalinizzazione per far uscire dall'immobilità il comunismo internazionale.

la santa parola
su di essa incisa: libertà!
Avanti!"

Ed intorno al tricolore nazionale e ai vessilli polacchi si radunava la popolazione rievocando a simbolo l'eroe nazionale Poeta Alessandro Petofi, caduto a Sagesvar, più di cento anni prima, combattendo contro i russi.

Senza armi e senza mezzi il popolo magiaro, in una ammirevole quanto disperata volontà di resistenza, si assiepava dietro le barricate cercando di reperire qualsiasi cosa che possa servire a difesa e divellando le pietre dalle strade. Con questi strumenti di ripiego e con la fiamma ardente nei cuori, implorando dal libero Occidente un aiuto, si ergeva a difesa della propria nazione una moltitudine di uomini, giovani, donne, vecchi e bambini e innumerevoli vite umane si spegnevano soffrendo sotto un fuoco serrato e sotto cingoli impietosamente strazianti.

Migliaia di morti, di mutilati, di feriti e di profughi sono stati l'immane risultato di questa sterile rivolta contro l'ambizione imperialista, contro l'ingiustizia e il lavoro forzato, contro un regime di terrore e lo sfruttamento delle classi lavoratrici.

Dopo ventiquattro anni ancora echeggiano nelle orecchie e nei cuori gli accorati appelli che a tratti trasmetteva Radio Budapest e vive sono ancora le ultime parole che Imre Nagy ha rivolto al suo popolo e al mondo:

"Questa lotta è una lotta per la libertà condotta dal popolo ungherese contro l'intervento sovietico e può darsi che io sia in grado di rimanere al mio posto solo una ora o due. Tutto il mondo vedrà come le forze armate sovietiche, in violazione di tutti i trattati e tutta le convenzioni, stiano stroncando la resistenza del popolo ungherese. Il mondo vedrà anche come esse stiano perpetrando il rapimento del Primo Ministro di un Paese membro delle Nazioni Unite, portandolo via dalla capitale. Non v'è dubbio che tutto ciò rappresenta la forma più brutale d'intervento. Vorrei, in questi ultimi istanti, chiedere ai capi della rivoluzione di riparare all'estero, se ciò è nelle loro possibilità. Chiedo che quanto ho detto nella mia trasmissione, e ciò che abbiamo concordato con i capi della rivoluzione durante le riunioni in Parlamento, sia riunito in un memorandum e che i capi della rivoluzione si rivolgano a tutti i popoli del mondo per chiedere il loro aiuto e spiegar loro quanto segue: Oggi è l'Ungheria, domani o dopodomani sarà la volta di altri Paesi, poiché l'imperialismo di Mosca non conosce limiti, e cerca soltanto di guadagnare tempo."

Imre Nagy veniva accolto in asilo all'Ambasciata jugoslava di Budapest e otteneva un salvacondotto dal governo Kadar, ma il 21 novembre venne arrestato dai sovietici e deportato in Romania, dove un anno dopo viene condannato a morte e quindi ucciso il 17 giugno 1958. Già era stato perpetrato l'assassinio dei due generali ungheresi Pal Maleter e Istvan Kovacs, ingannevolmente convocati il 3 novembre ad una conferenza per concordare le modalità del ritiro delle truppe sovietiche dal territorio magiaro.

La brutale repressione dell'insurrezione ungherese non trova riscontro in nessun momento storico, neppure nella calata di Attila.

È da ricordare che, in quelle ore di glorioso martirio, anche i comunisti italiani avvertirono il dilaniante richiamo e si offrirono volontari, apertamente disapprovando l'infame comportamento della Russia.

L'azione dei russi è di una agghiacciante spregiudicatezza e le loro tergiversazioni frenano l'umano slancio degli Stati e degli uomini liberi.

Stretti in una morsa d'acciaio, bloccata ogni frontiera e pressati da una ventina di divisioni potentemente armate, i magiari sono costretti al silenzio, alla morte nazionale. Così, il 5 novembre 1956 Radio Budapest, di nuovo nelle mani dei comunisti, annunciava che la rivoluzione era stata soffocata grazie al "generoso intervento dell'Armata Rossa", in effetti, con un attacco sferrato da posizioni ravvicinatissime, occupate "amichevolemente" nei giorni precedenti, contro dei combattenti privati dei loro capi con vergognosa manovra.

Quanto avviene dopo non è altro che una sanguinosa storia di annientamento di un popolo in nome della "coesistenza pacifica", in quel clima di distensione, che si è rivelata un'arma psicologica di vasta portata, tendente ad indebolire tutti i fronti, terreno infidamente ridente occultante sabbie mobili, in cui man mano incappano e si vedono scomparire democrazie e umana indipendenza.

Era un dovere ricordare a chi l'ha seguita questi giorni di tragedia, come è necessario indicarli ai giovani perché imparino a riconoscere quanta viltà, a volte, alberga nei forti e quanto eroismo possa sprigionare dai deboli, allorché siano uniti da un amore puro verso la propria nazione e da uno stesso sacrosanto ideale: la libertà.

Oggi tutti noi del mondo Occidentale salutiamo calorosamente i nostri fratelli ungheresi finalmente liberi con la speranza che la loro Patria si troverà quanto prima nella grande Famiglia dell'Europa Unita unica soluzione sulla via della Pace e Libertà.

Karol Kleszczynski

« Le deportazioni di cittadini ungheresi nell'Unione Sovietica ebbero inizio dopo il secondo intervento armato delle forze sovietiche... Molti prigionieri riuscirono a gettare dai treni biglietti vergati in fretta nei quali si chiedeva aiuto e si davano nomi e indirizzi affinché le famiglie potessero essere avvertite. Questi biglietti furono raccolti da ferrovieri e da altri ungheresi che si adoperarono perché fossero recapitati, nel numero maggiore possibile, ai rispettivi destinatari ». (Dalla relazione della Commissione Speciale delle Nazioni Unite per l'inchiesta sull'Ungheria, pubblicata il 20 giugno 1957).

NELLA RICORRENZA ALL'ELEZIONE AL SOGLIO PONTIFICIO DI KAROL WOJTYLA

IL SEMINATORE

Quando, anni fa, intento alla televisione che ne trasmetteva la cronaca "in diretta", ascoltai l'annuncio che ne dava il Cardinale Camerlengo, della elezione al Soglio Pontificio del Dominus Cardinalis S.R.E. Carolus Wojtyla, suggestionato dal modo con cui fu pronunciato il nome: "Uoitua", pensai subito: ma chi hanno eletto, un baluba? - Un istante dopo mi corressi. Preciso, infatti, il Camerlengo, che si trattava del Vescovo di Cracovia: un Polacco, dunque.

Mi dissi allora, e lo dissi subito a chi mi era vicino in quel momento: "qui c'è veramente la mano dello Spirito Santo!" Tutte le volte, infatti, che l'Europa, o comunque la Civiltà Occidentale ha vissuto un momento di grande pericolo, la Provvidenza ha richiamato l'attenzione del mondo sulla Polonia, presentando al mondo la personalità di un grande polacco, musicista, o poeta, o artista, o altro che fosse.

Questa volta ci dà addirittura un Papa.

Dunque, il Signore vuole che la smettiamo di tergiversare e di procrastinare, ma che ci decidiamo a guardare i problemi in faccia, e ci mostra chiaramente la linea di frontiera cui rivolgere la nostra attenzione: la frontiera orientale europea. Alcune coincidenze e consonanze, riflessioni e piccoli avvenimenti, mi consentirono, poi, di sentire sempre più da vicina ed amica la figura del Santo Padre. Ma sono piccole cose che riflettono fatti, impressione ed atteggiamenti personali. Qui, invece, mi preme di esporre due pensieri: il primo riguarda Carlo Wojtyla giovane e laico; il secondo Giovanni Paolo II°.

1° - lo ho la stessa età del Papa - un anno in meno, per la precisione - e nel 1943 ero in Polonia, con le truppe italiane che ripiegavano dalla Russia. Ebbi dunque l'occasione di conoscere la situazione della Polonia in quel periodo.

Ebbene, in quel periodo la gente, in Polonia, viveva l'ansia ed il dramma di questo dilemma: o fuggire in Occidente, o rimanere in Polonia sapendo di dovere adattarsi al Comunismo che avanzava.

Il giovane Wojtyla scelse: 1°, di non fuggire, e 2°, di non adattarsi al Comunismo, anzi di farsi Prete!

Una scelta che dice tutto, e la dice lunga, sul carattere e la fede dell'uomo.

2° - Sento spesso, e leggo quà e là, mezze frasi e mezzi commenti su questo Papa "che parla sempre della Polonia", e "che va in giro a dare spettacolo", "che fa l'attore", eccetera eccetera. Bene.

a) - Se parla della Polonia non solo fa bene, ma ne parla poco; nella sua posizione, infatti, non può dire di più. E però tutti sanno, anche se nascondono la testa sotto la sabbia, che aria tira dalle parti delle frontiere orientali del nostro mondo.

b) - Se va in giro per il mondo a predicare il Vangelo, è costretto a farlo in forme grandiose e solenni, perché ha bisogno di richiamare l'attenzione di grandi masse al suo uditorio; infatti, oltre quelli che possono ascoltare dal vivo le sue parole, pochissimi riescono a conoscere il suo pensiero ed il suo insegnamento dalla Stampa, la quale, nel migliore dei casi, ne dà solo notizie sommarie.

c) - Quanto all'"attore": essere attore è un fatto di cultura: significa saper parlare, muoversi, gestire, porgere in maniera corretta ed appropriata; significa sapere essere efficaci nell'esprimersi. Una volta chiunque svolgesse attività pubblica conosceva l'Arte: Cicerone prendeva lezioni di gesto e recitazione dal più famoso attore del suo tempo, che era suo strettissimo amico; solo qualche decennio fa si usava ancora andare ad ascoltare grandi avvocati, e conferenzieri, e predicatori, per studiare i modi del porgere e l'eloquenza. Sapersi presentare al pubblico non è roba da guitti e ciarlatani! O sprovveduti!

Ma questi sono argomenti secondari e di peso relativo.

C'è invece, un argomento importantissimo e fondamentale che caratterizza l'azione di Giovanni Paolo II°, ed è quello dell'apostolato universale che egli si sforza di realizzare.

"Siamo agli sgoccioli del XX° Secolo ed alle soglie del terzo Millennio.

In una fungaia di velleitarismi ideologici, in cui prospettarono interessi loschi e miserie infinite, l'uomo sente che gli Istituti della Società Razionalistica arrancano faticosamente nel fitto reticolo dei condizionamenti di ogni tipo che essi stessi hanno creato, e non riesce a vedere il fine di tante tribolazioni gratuite.

L'uomo sente che gli Istituti della Società Razionalistica non riescono a risolvere i problemi contraddittorii che gli stessi Istituti creano e complicano ogni giorno: conseguenza e causa di tutte le crisi che affliggono i nostri giorni, e che altro non sono, al fondo, che i riflessi di una unica crisi morale.

In questa situazione, da tanti segni, si avverte che l'uomo denuncia un bisogno di fondo: il bisogno di una Autorità Morale, che sia di guida ad una umanità che sa più a chi rivolgersi; un bisogno di religiosità indistinta, un bisogno di luce, per vedere attorno a se e, soprattutto, dentro se stesso. Ma questa luce non è facile da ritrovare nelle condizioni di oggi: le manifestazioni rituali del culto, come quelle della vita sociale, sono state ormai dissacrate nell'animo dell'uomo moderno; le forme di ammaestramento della secolare tradizione cristiana ed umana, sono state cancellate negli istituti pedagogici della società: la famiglia, la scuola, il pulpito, il costume, la stessa legge, non insegnano più.

Bisogna, dunque, aiutare la mente dell'uomo, il suo pensiero, ad orientarsi verso il cuore: a ricercare il suo cuore, per ritrovare nel suo cuore la luce dello Spirito. Vera libertà è solo quella dello Spirito, che nasce dalla osservanza dei valori morali, i quali soli conducono il sapere sulle vie della saggezza.

Lo Spirito, dunque, sarà il Consolatore di questa umanità dispersa; lo Spirito, che restituirà, a tutte le genti, la base unitaria di Fede, lo spirito religioso unitario, che sarà alla base della nuova umanità.

Ecco la importanza dell'Enciclica "Dominum et vivificantem": lo Spirito che penetra per tutto, che si dirige a tutti, e tutti riconduce al Padre.

Il Padre che è unico per tutti, comunque ciascuno si chiami, e comunque ciascuno chiami il Padre.

Lo spirito religioso unitario, che nasce dalla consapevolezza dell'unica filiazione, e sul quale dovrà trovare base unitaria lo sforzo che le varie Società, e tutte le Società, dovranno presto affrontare per ricostruire la vita dissipata dal Babilonia imperante.

La missione di apostolato universale, che il Santo Padre si sforza di sviluppare, ha un senso, se guardiamo alla società umana che dovrà rifondarsi nel terzo millennio.

E potrà rifondarsi solo sulla base della religiosità unitaria che, predicata oggi dalla Chiesa di Roma, potrà essere domani l'unico valore superstita allo "abominio della desolazione" verso cui andiamo. "Mane nobiscum Domine, quoniam inclinata est iam dies: cecidit Babylon magna!" (Lc.24,28-Ap.18,2) - (Dal progetto per una Via Crucis di N. Morelli).

La religiosità, il culto dei valori morali, solo le uniche basi su cui si può fondare una società che voglia essere fedele all'uomo e conservare i caratteri della umanità, una società che possa progredire in tutti i campi, fino a raggiungere le mete più alte, rimanendo, sempre e tuttavia, umana, realizzata dall'uomo, a beneficio dell'uomo.

Bene lo sapeva Virgilio, che fa dire ad Enea: (Eneide XII, 190) "Si uniscano i popoli e siano uguali le leggi. Il culto degli Dei io darò; si abbia il suocero Latino le armi e l'imperio civile, e dia Lavinia il nome". E questo Enea dice, prima ancora che Giove stabilisca, per decreto divino, che egli e la sua gente rinunzino persino al loro nome di popolo ed alla loro lingua natia, per assumere, invece, la lingua ed il nome del popolo vinto, cui è destinato a dare gloria eterna. (Eneide XII, 834)

Sapeva Virgilio, e lo aveva appreso da Numa e da Licurgo, che il fondamento dello Stato sono gli ordinamenti morali, non quelli civili; per questo, alle prime origini di Roma, fa parlare così Enea, che riserva per se l'autorità religiosa.

Giovanni Paolo II° conosce queste verità; sa che sono state verificate nella storia precristiana di Roma, e nella storia del Medio Evo, che "sullo sfondo di un cielo e di una terra che passano, acquistano una particolare eloquenza le "parole che non passeranno"; ed a queste parole vuole richiamare i fedeli e tutti gli uomini, mentre si prepara a celebrare il Grande Giubileo che segnerà il passaggio dal secondo al terzo millennio Cristiano" (Enc. Dominum et vivificantem).

L'opera che egli si sforza di avviare è una opera di rifondazione universale della Società Umana, sulla base degli insegnamenti del Vangelo.

L'ha anche esplicitamente detto a Firenze (discorso agli uomini di cultura): "L'umanità si trova oggi, alle soglie del Duemila, nel travaglio di una mutazione senza precedenti, che non potrà avvenire nel senso della salvezza, se non in virtù di una nuova cultura, a dimensioni planetarie. La forza vitale decisiva perché il trapasso da una cultura all'altra avvenga secondo una linea di crescente universalità, È LA FEDE, che non identificandosi mai con una cultura data, offre all'uomo il punto di appoggio per sollevarsi oltre l'orizzonte di ciò che sta tramontando.

E la verità rivelata, oggetto della Fede, sgorga dall'Essere primo e creatore, che è Dio".

E, lo dice Cristo alla Samaritana, Dio è Spirito.

Questa è la vera statura di Giovanni Paolo II°.

Se invece di guardare alla sua persona e di diffonderne le immagini, lo si ascoltasse e si diffondesse la sua parola, e più, si traducesse questa in azione pastorale di apostolato, forse si farebbe opera più buona e saggia, e più utile a tutti, all'umanità come a ciascuno di noi.

Nicola Morelli

Świat katolicki czeka na ujawnienie prawdy; kto był i stoi za zbrodniarzem Ali Agca?

APPEL À TOUS LES ALBANAIS PAR LE COMITÉ NATIONAL-DÉMOCRATIQUE «ALBAINE LIBRE»

Albanais!

Les événements des derniers mois de l'année 1989 ont révélé au monde entier que le communisme international n'était qu'une idéologie erronée, basée sur le mensonge, avec des conséquences déplorables pour une partie de l'humanité. Le marxisme-léninisme, ce fanatisme illusoire, sans la moindre base historique ni scientifique, après avoir écrasé la moitié de l'humanité par l'oppression et la tyrannie, avoue aujourd'hui sa faillite économique et sociale. Les peuples de la Pologne, de la Hongrie, de l'Allemagne de l'Est, de la Tchécoslovaquie, de la Roumanie et de la Bulgarie se sont soulevés contre les régimes de terreur qui les étouffaient depuis cinquante ans. Ils ont brûlé l'étoile rouge avec les emblèmes de la « république populaire socialiste », la république des meurtres, des tortures, du travail esclavagiste, de la faim et de la destruction morale. Les peuples baltes et les groupes nationaux du Caucase demandent leur séparation de l'empire soviétique, qui est lui-même en proie à des agitations sociales à tendance libérale. Ce nouvel élan spirituel, qui vient de surgir de l'enfer des prisons et des goulags, qui a plongé dans le sang la Roumanie et d'autres peuples, est irréversible, car il réside dans la volonté de vivre de la moitié de l'humanité. Les esclaves d'hier, échappés des goulags, manifestent dans les rues en criant « liberté et démocratie », en brûlant la carte du parti et le portrait de Lénine!

Albanais!

Il y a près de 50 ans, le communisme a été introduit en Albanie par le Komintern avec l'aide des agents serbo-yougoslaves, dans un moment où le nationalisme libéral et démocratique albanais, organisé dans le « Front National » sous la présidence de Midhat Frashëri, était en train de combattre contre l'occupation fasciste. Le communisme profita des circonstances internationales, pour annuler l'entente avec le « Front National » et déclencher la guerre civile. Il s'est emparé du pouvoir par une lutte féroce, après avoir tué ou fait mourir sous les tortures des milliers d'Albanais et incendié le pays d'un bout à l'autre. On n'avait jamais vu chez nous une telle sauvagerie depuis 1913-1914, quand les armées des pays voisins détruisirent l'Albanie par le fer et le feu en massacrant une bonne partie de sa population. En 1945, pour récompenser la Yougoslavie de son soutien au parti communiste albanais, le gouvernement d'Enver Hoxha envoya ses brigades au Kosovo, afin de soumettre à l'autorité de Belgrade cette région qui voulait tout naturellement s'unir à l'Albanie. En considération de ces « hauts faits et gestes au service de la patrie », Enver Hoxha fut proclamé « héros national » avec une statue cyclopéenne au centre de Tirana - comme Ceausescu, en Roumanie, qui fut proclamé « le génie des Carpates » par ses serviles.

Albanais!

Pendant 45 ans de régime communiste, vous avez pu constater tout ce qu'il était capable de vous faire subir. Il n'y a personne parmi vous qui n'ait eu un frère, une sœur, un fils ou un proche parent tué, torturé ou em-

prisonné. Peut-être n'y a-t-il personne parmi vous qui n'ait été convoqué par la terrible police de Sigurimi, qui n'ait été battu ou emprisonné. La collectivisation radicale a fait de vous les esclaves de l'État. Vous ne travaillez que pour l'exportation, pour donner à l'État communiste les moyens d'acheter des armes et de payer ses agents afin de vous écraser. Vous travaillez donc pour maintenir au pouvoir le parti communiste avec sa nomenklatura et sa détestable police, qui ne constituent pas même 5 pour 100 de la population et oppriment les 95 pour cent restants. Dans ces conditions, vous avez perdu jusqu'à votre sourire. Vous vivez constamment sous la crainte d'être arrêtés par le Sigurimi à n'importe quelle heure du jour ou de la nuit. L'espionnage du Sigurimi, partout omniprésent, vous a fait perdre toute confiance entre vous. Après 45 ans de « socialisme », votre misérable nourriture est rationnée, et vous attendez des heures entières devant les magasins vides de l'État. Après 45 ans de « socialisme », il y a encore plus de 45.000 prisonniers politiques qui travaillent dans les mines et les goulags. Vous ne pouvez pas circuler d'un village à un autre sans un permis spécial. Vous ne pouvez jamais obtenir un passeport pour voyager à l'étranger, car, s'il y avait cette possibilité, il ne resterait plus personne en Albanie. Donc vous appartenez entièrement au parti communiste. Il vous garde isolés du monde extérieur. Il garde toute l'Albanie comme un camp de concentration entouré de barbelés.

Albanais!

Nous appartenons à une nation très ancienne, qui a joué, en tous temps, un rôle important dans l'histoire de l'humanité. Et qui a toujours défendu sa liberté l'épée à la main. Nos frères du Kosovo nous donnent aujourd'hui le meilleur exemple en défendant leur liberté et leur autonomie contre le chauvinisme serbe, même si, pour affronter les tanks, ils n'ont d'autres armes que des coups de pierres, comme David contre Goliath.

L'idéologie marxiste-léniniste, qui a trompé le monde pendant tout ce siècle, vient de prouver sa fausseté et sa faillite, soit sur le plan économique soit sur le plan social et moral, à l'intérieur même de la Russie soviétique comme chez les peuples de l'Europe de l'Est. Tous ces peuples demandent la liberté et la démocratie. A ce revirement de l'humanité ne pourront résister longtemps les apparatchiks du parti communiste de Tirana et leur

police sanguinaire, qui tiennent dans leurs griffes les 95 pour cent du peuple albanais.

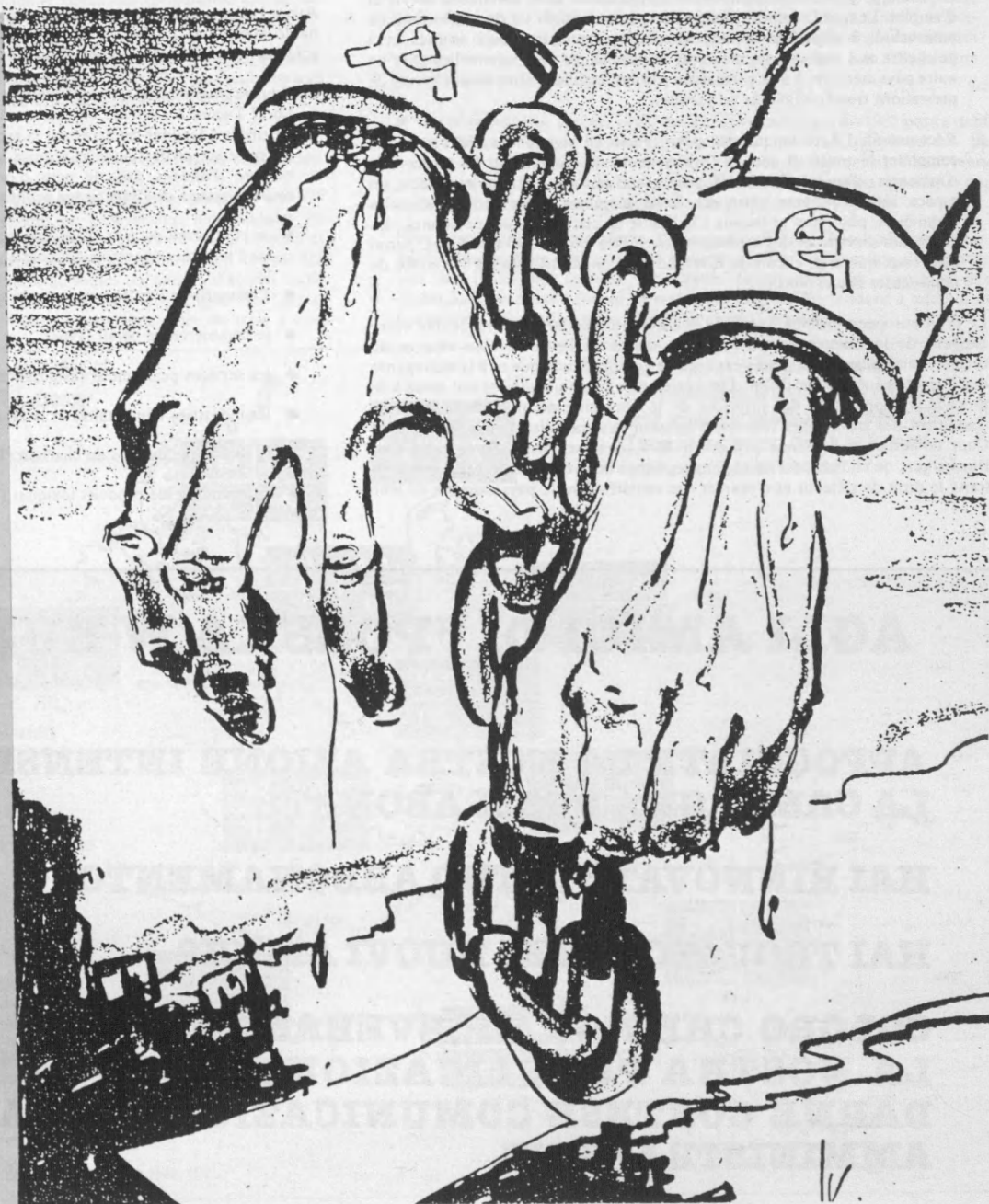
Patriotes albanais!

Notre devoir suprême est de sauver la nation albanaise — à l'intérieur et à l'extérieur des frontières politiques de l'Albanie — dans les nouvelles circonstances politiques et sociales qui sont en train de se créer en Europe et dans le monde. Notre devoir suprême est d'unifier la nation albanaise en un État autodéterminé et libre, où les lois et la justice seront respectées, où les droits de l'Homme seront assurés. Pour ce bel idéal, le Comité national-démocratique « Albanie Libre » sera toujours à la première ligne du combat.

Abas ERMENJI

Président du Comité national-démocratique
« Albanie Libre »

JESZCZE
DZISIAJ
I
INNE
NARODY
USIŁUJĄ
WYZWOLIĆ
SIĘ
Z
KAJADANÓW
NIEWOLI

LA COMUNITÀ EUROPEANA E LA RICONOSCENZA PROFESSIONALE DEI DIPLOMI

Dal gennaio 1991, un nuovo sistema europeo di riconoscimento dei diplomi di insegnamento superiore permetterà ai cittadini della Comunità europea di esercitare più facilmente la loro professione nel paese membro di loro scelta. C'è un diritto che era già accessibile ai membri di una serie di professioni, ma che è ora in via di generalizzazione nella prospettiva della realizzazione dello spazio senza frontiere del 1992 (1).

La libera circolazione delle persone è uno degli obiettivi centrali della Comunità. L'Europa è una terra di scambi commerciali, ma più ancora di scambi tra i cittadini. A una libera circolazione di beni e servizi deve essere aggiunta quella di uomini e idee. Ciò implica, in particolare, che i cittadini della Comunità europea possano esercitare la loro attività professionale nel paese membro di loro scelta. La libera circolazione della professione attraverso la Comunità deve essere fatta senza barriere, in base all'analisi, di complicità o di scoraggiamento delle migrazioni.

- Au-delà des objectifs économiques immédiats, la Communauté européenne poursuit en effet un dessein humain et social. Cela apparaît clairement dès les premières lignes du traité instituant la Communauté: celle-ci a pour fins une union sans cesse plus étroite entre les peuples qui la composent, leur progrès économique et social, l'amélioration constante de leurs conditions de vie et d'emploi. Le traité comporte des articles visant à abolir les discriminations de nationalité, à organiser la libre circulation des travailleurs salariés et à permettre aux non-salariés d'exercer leurs activités professionnelles dans un autre pays membre, à titre permanent (droit d'établissement) ou par la voie de prestations transfrontalières de services.
- Récemment, l'Acte unique européen, entré en vigueur en 1987, est venu compléter le traité: il dote la Communauté de moyens qui lui permettent d'instaurer, d'ici à la fin de 1992, un grand marché intérieur européen, un espace sans frontières entre ses États membres. Une série d'obstacles techniques, physiques et fiscaux à la liberté de circulation des personnes, des biens, des services et des capitaux doivent être éliminés à cette fin et, parmi eux, ceux qui créent encore la diversité des conditions mises à l'exercice de nombreuses professions.

Le droit européen interdit depuis 1970 toute discrimination de nationalité entre citoyens de la Communauté en matière d'accès à l'emploi, sous réserve de certaines activités participant à l'exercice de l'autorité publique et à la sauvegarde des intérêts généraux de l'État. Des règlements communautaires ont assez vite procédé à l'application des principes de la libre circulation et de l'égalité de traitement des travailleurs salariés. S'agissant des travailleurs indépendants, la Cour de justice européenne a jugé en 1974, dans ses arrêts *Reyners* et *Van Binsbergen*, qu'en l'absence de règles spécifiques ceux-ci tenaient directement du traité le droit de s'établir et d'exercer des activités dans le pays membre de leur

choix, aux mêmes conditions que pour les nationaux du pays d'accueil et sans que puissent leur être opposés ni leur nationalité ni l'endroit de leur domicile professionnel.

Un obstacle demeure toutefois: en l'absence de toute discrimination de nationalité, l'accès à certaines activités et leur exercice sont souvent subordonnés à des garanties d'honorabilité et à des connaissances pratiques ou théoriques faisant l'objet de diplômes, certificats ou autres titres, qui varient d'un pays membre à l'autre. Pour faciliter l'exercice effectif d'une série d'activités dans l'ensemble des pays membres, la Communauté s'est donc préoccupée de ses origines d'organiser la reconnaissance mutuelle de ces conditions d'accès à la profession. Une soixantaine de directives européennes ont été élaborées et adoptées à cette fin. Ces directives ont force contraignante à l'égard des États membres quant au résultat à atteindre, mais leur laissent le choix des formes et des moyens à mettre en œuvre. En cas de conflit entre une directive et une disposition nationale, c'est toutefois la première qui l'emporte et les personnes intéressées peuvent s'en prévaloir devant les tribunaux nationaux.

Les directives sectorielles

Avant l'adoption de l'Acte unique complétant les traités européens, la Communauté a élaboré, profession par profession, de nombreuses directives dont le contenu varie suivant les types d'activités.

- Pour la plupart des activités industrielles, artisanales et commerciales, on a libéré l'accès à l'activité en cause, en prenant, le cas échéant, des mesures destinées à faciliter cet accès par la reconnaissance, dans le pays d'accueil, de l'expérience professionnelle acquise le plus souvent au terme d'un certain nombre d'années dans le pays d'origine. Les directives fondées sur la reconnaissance de l'expérience professionnelle concernent ainsi:
 - le commerce de gros et les intermédiaires du commerce, de l'industrie et de l'artisanat (directive adoptée en 1964);
 - l'industrie et l'artisanat (directive adoptée en 1964);
 - le commerce de détail (1968);
 - les services personnels: restaurants, débits de boissons, hôtels (1968);
 - les industries alimentaires et la fabrication des boissons (1968);
 - le commerce de gros du charbon (1970);
 - le commerce de produits toxiques (1974);

AGLI AMICI DI "POLSKA W EUROPIE"

**APPOGGIATE LA NOSTRA AZIONE INTENSIFICANDO
LA CAMPAGNA DEGLI ABBONATI.**

HAI RINNOVATO IL TUO ABBONAMENTO?

HAI TROVATO ALTRI NUOVI AMICI?

**COLORO CHE NON RICEVERANNO REGOLARMENTE
LA NOSTRA PUBBLICAZIONE, SONO PREGATI DI
DARNE CORTESE COMUNICAZIONE ALLA NOSTRA
AMMINISTRAZIONE.**

- les activités diverses (1975);
- les activités ambulantes (1975);
- les agents et courtiers d'assurance (1976);
- les auxiliaires de transports (1982);
- les coiffeurs (1982).

□ Pour d'autres professions, il a fallu prévoir des mesures plus complexes comportant une harmonisation des conditions de l'exercice de la profession, notamment sur le plan de la formation. C'est le cas, en particulier, pour de nombreuses professions du secteur de la santé.

Dans ce système, qui est le plus « perfectionné », il y a en général deux directives par profession:

- une directive de coordination, qui vise à coordonner, à harmoniser les formations. Elle fixe les critères qualitatifs (contenu de la formation) et quantitatifs (années d'études, nombres d'heures de cours) auxquels doivent répondre les diplômes pour pouvoir être délivrés et mutuellement reconnus. Cette coordination présente trois caractéristiques essentielles. Elle est:
 - minimale: chaque pays membre peut exiger des normes supplémentaires pour les qualifications acquises sur son territoire, mais il devra reconnaître les diplômes délivrés ailleurs dans la Communauté sans pouvoir exiger ces conditions supplémentaires,
 - contraignante: la formation doit obligatoirement être conforme aux règles minimales définies dans la directive,
 - souple: on n'est pas entré dans le détail des formations, évitant de remettre en cause l'autonomie des universités;
- une directive de reconnaissance mutuelle, établissant la reconnaissance automatique des diplômes. Autrement dit, si le diplôme est conforme aux normes européennes, il n'y a pas lieu de s'intéresser davantage à son contenu.

Pour le secteur de la santé, les directives ainsi adoptées à ce jour concernent:

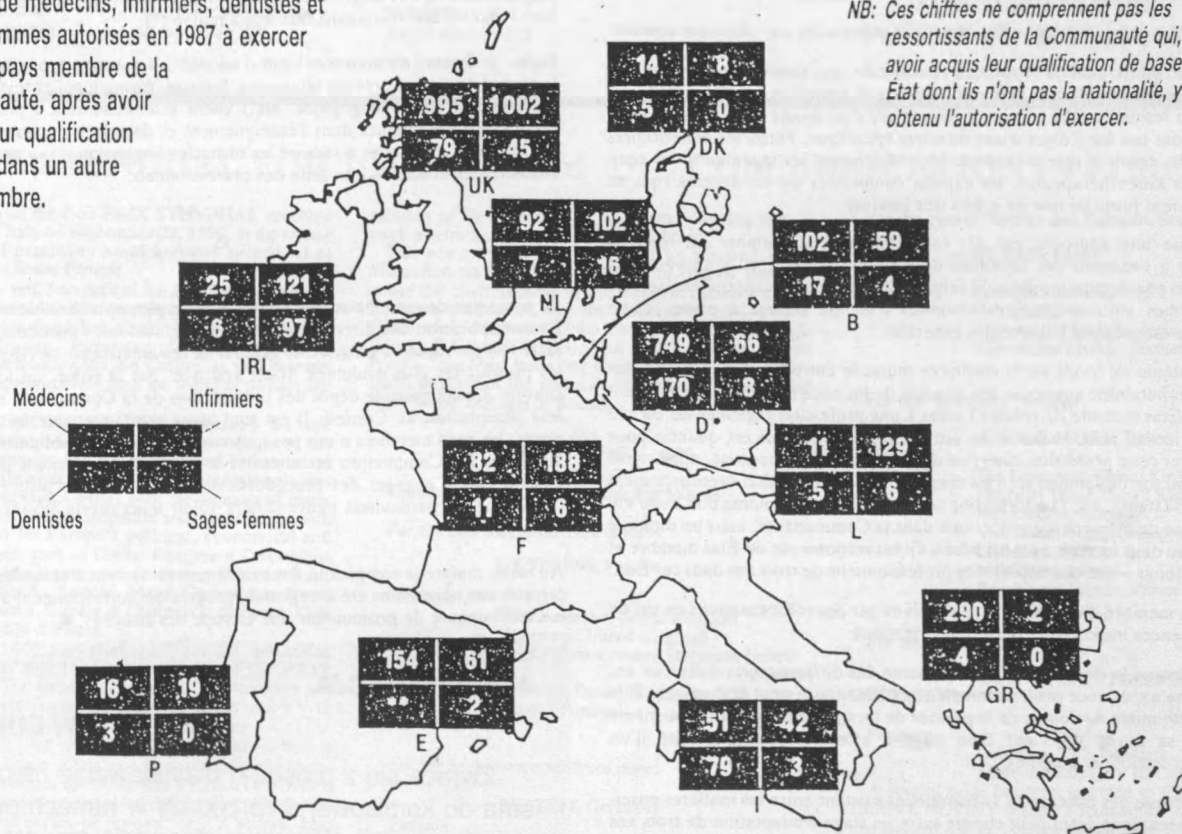
- les médecins. Depuis 1976, des directives européennes adoptées en 1975 permettent aux médecins spécialistes ou généralistes, indépendants ou salariés — ils sont environ 800 000 dans la Communauté —, de s'établir et de pratiquer leur art dans tous les pays membres. La formation de base des médecins diplômés doit comprendre au moins six années d'études supérieures ou 5 500 heures d'enseignement théorique et pratique. Les spécialistes doivent avoir suivi une formation complémentaire de trois à cinq

ans. Plus récemment, une formation spécifique d'au moins deux ans a été organisée pour les médecins généralistes. Si les directives ne dressent pas un catalogue détaillé des matières à enseigner, elles précisent toutefois les connaissances que doit garantir le diplôme de fin d'études:

- les infirmiers. Depuis 1979, des directives adoptées en 1977 permettent aux infirmiers et infirmières responsables des soins généraux — ils sont environ 900 000 — d'exercer librement leurs activités dans toute la Communauté. Leur formation doit comprendre au moins dix ans d'école primaire et secondaire et trois années ou 4 600 heures de formation professionnelle, portant notamment sur un programme d'étude minimal;
- les dentistes. Depuis 1979, des directives adoptées en 1978 imposent aux États membres de reconnaître les diplômes des praticiens de l'art dentaire (on en compte environ 130 000 dans la Communauté). Les textes prévoient un ensemble de matières à enseigner dans tous les pays membres, durant au moins cinq années d'études supérieures. Comme un diplôme spécifique de dentiste n'existait pas en Italie et en Espagne, des délais supplémentaires ont été laissés à ces pays pour organiser la formation adéquate. Ce délai a expiré en 1984 pour l'Italie; il le fera en janvier 1991 pour l'Espagne;
- les vétérinaires. Depuis 1980, les vétérinaires de la Communauté — on en compte environ 58 000 — voient leurs diplômes reconnus dans tous les pays membres, grâce à des directives adoptées en 1978. La formation des vétérinaires doit comporter au moins cinq années d'études supérieures portant sur une série de matières;
- les sages-femmes. Depuis 1983, grâce à des directives adoptées en 1980, les sages-femmes — il y en a environ 75 000 dans la Communauté — peuvent, elles aussi, exercer leur profession dans tous les pays membres si elles ont suivi une formation spécifique d'une durée variant entre dix-huit mois et trois ans, selon qu'elle s'accompagne ou non d'un diplôme d'infirmière ou d'une expérience professionnelle. Ces variantes permettent de contourner les obstacles créés par les grandes divergences existant entre les systèmes de formation, tout en garantissant à la fois la libre circulation et la qualification des migrants;
- les pharmaciens. Depuis 1987, des directives adoptées en 1985 permettent aux pharmaciens — ils sont environ 210 000 dans la Communauté — de s'établir dans le pays membre de leur choix et d'y exercer librement leurs activités. A cet effet, ils doivent avoir suivi une formation spécifique qui s'étend au moins sur une durée de cinq années.

Pour ces différentes professions, des comités de hauts fonctionnaires nationaux examinent les difficultés que pourrait susciter l'application des directives; de plus, des comités consultatifs comprenant des membres des professions en cause peuvent formuler des suggestions tendant à adapter la formation à l'évolution de la recherche et de la pratique.

Nombre de médecins, infirmiers, dentistes et sages-femmes autorisés en 1987 à exercer dans un pays membre de la Communauté, après avoir acquis leur qualification de base dans un autre pays membre.

NB: Ces chiffres ne comprennent pas les ressortissants de la Communauté qui, après avoir acquis leur qualification de base dans un État dont ils n'ont pas la nationalité, y ont obtenu l'autorisation d'exercer.

* 1986.

** Délai d'application des directives « dentistes » pour l'Espagne: 1991.

En dehors du secteur de la santé, d'autres professions réglementées ont vu leur exercice facilité par des directives portant sur la reconnaissance des titres ou diplômes. Signalons en particulier:

- les transporteurs routiers de marchandises et de personnes. Des directives adoptées en 1974 et 1977 et révisées en 1989 rapprochent les critères relatifs à l'accès à la profession. Un système d'attestations délivrées par les autorités du pays d'origine facilite la liberté d'établissement, devenue effective en 1979 et qui devra être complétée d'ici à 1992 par la liberté d'effectuer des prestations de services dans les autres États membres;
- les avocats. Depuis 1979 également, une directive adoptée en 1977 permet aux avocats européens d'une série de diplômes nationaux requérant au moins quatre années d'études supérieures à plein-temps de s'établir dans tous les pays membres et d'y pratiquer leur activité. L'harmonisation étant limitée à ces diplômes spécifiques, les pays membres peuvent conserver sur leur territoire d'autres formations, qui n'ouvrent cependant pas droit à l'exercice de la profession dans le reste de la Communauté.
- les architectes. Depuis 1987, une directive adoptée en 1985 permet aux architectes détenteurs d'une série de diplômes nationaux requérant au moins quatre années d'études supérieures à plein-temps de s'établir dans tous les pays membres et d'y pratiquer leur activité. L'harmonisation étant limitée à ces diplômes spécifiques, les pays membres peuvent conserver sur leur territoire d'autres formations, qui n'ouvrent cependant pas droit à l'exercice de la profession dans le reste de la Communauté.

Le système général de reconnaissance des diplômes

La généralisation de la liberté d'établissement des citoyens de la Communauté est l'un des points clés du programme visant à réaliser le grand marché sans frontières de 1992. A quelques années de cette échéance, il n'était cependant pas réaliste d'espérer y aboutir par de nouvelles mesures sectorielles (pour les architectes, dix-sept années se sont écoulées entre le dépôt du projet de directive au Conseil de ministres de la Communauté et son adoption!).

C'est la raison pour laquelle la Commission européenne a proposé une directive relative à un système général de reconnaissance des diplômes. Ce texte a été adopté par le Conseil le 21 décembre 1988. Il commencera à s'appliquer et à produire ses effets à partir du début de 1991.

Ce système général n'est pas aussi « sophistiqué » que les mécanismes mis en œuvre par les directives sectorielles, mais il a le grand avantage de « ratisser large ». La directive de décembre 1988 couvre en effet tous les diplômes non repris par les directives sectorielles et qui sanctionnent un enseignement de niveau universitaire ou supérieur dont la durée est égale ou équivalente à au moins trois années à plein-temps.

Un système général complémentaire est en préparation. Proposé en juillet 1989 par la Commission européenne, il permettra de couvrir les formations non concernées par cette directive: formations supérieures courtes (moins de trois ans) et formations relevant de l'enseignement secondaire.

Le système général se distingue des directives sectorielles par plusieurs aspects:

- il a un caractère général (approche horizontale, par opposition à l'approche verticale ou sectorielle): le système s'applique à toutes les activités réglementées pour lesquelles une formation supérieure d'au moins trois ans est exigée et qui n'ont pas fait l'objet d'une directive spécifique. Parmi les bénéficiaires potentiels, citons à titre d'exemple les enseignants, les ingénieurs, les opticiens, les kinésithérapeutes, les experts comptables ou les avocats (qui ne bénéficiaient jusqu'ici que de droits très limités);
- il organise une approche cas par cas. Chaque État membre est tenu de procéder à l'examen des diplômes du candidat migrant et à apprécier sa formation par rapport à celle qu'il exige de ses nationaux, sans qu'aucune liste de diplômes automatiquement reconnus n'ait été définie a priori. Cette approche est soumise à des règles générales:
 - le système est fondé sur la confiance mutuelle entre États membres et sur la comparabilité supposée des niveaux de formation. Celles-ci interdisent à un État membre de refuser l'accès à une profession réglementée ou son exercice au ressortissant d'un autre État membre qui est qualifié pour exercer cette profession dans l'un des pays de la Communauté, après avoir obtenu son diplôme et reçu les compléments de formation éventuellement exigés (stages, etc.) La formation sanctionnée par le diplôme doit avoir été acquise de manière prépondérante dans la Communauté, mais un diplôme obtenu dans un pays tiers est admis s'il est reconnu par un État membre et « prolongé » par une expérience professionnelle de trois ans dans cet État;
 - l'État membre d'accueil peut toutefois exiger des compensations en cas de différences importantes entre les formations:
 - lorsque la durée de celles-ci présente des différences excédant un an, une expérience professionnelle complémentaire peut être exigée. Elle est limitée au double de la période de formation manquante (ou même à sa durée s'il s'agit d'un stage à effectuer sous l'autorité d'un professionnel qualifié);
 - lorsque des différences substantielles existent entre les matières enseignées, le migrant peut choisir entre un stage d'adaptation de trois ans au plus chez un professionnel responsable et une épreuve d'aptitude portant sur tout ou partie des matières manquantes. A titre exceptionnel, l'État membre d'accueil peut exercer lui-même ce choix, et donc

imposer un examen, pour les professions juridiques — qui requièrent une connaissance précise du droit national — et, avec l'accord de la Commission européenne, pour d'autres professions;

- la directive met en place des garanties de procédure: l'État d'accueil doit statuer dans les quatre mois sur toute demande; il doit motiver ses décisions et prévoir des possibilités de recours en justice. De plus, un mécanisme de coopération est établi avec la création, auprès de la Commission européenne, d'un groupe de coordinateurs désignés par les États membres et chargés de promouvoir l'uniformité d'application du système général.

L'instauration de ce système général n'exclut évidemment pas l'élaboration, en fonction des besoins qui se révéleraient dans l'avenir, de nouvelles directives de type « sectoriel ».

Au-delà de la reconnaissance professionnelle des diplômes

On n'a traité jusqu'ici que du problème de la reconnaissance des diplômes à des fins d'exercice d'une activité professionnelle. Reste la question de la reconnaissance académique des diplômes ou périodes d'études, qui vise, quant à elle, à permettre la poursuite d'une formation sanctionnée par un diplôme dans un autre État membre que celui où elle a été entamée. Les systèmes d'éducation très diversifiés des États membres ont engendré dans ce domaine des procédures variées et parcellaires, souvent longues et complexes, sans qu'un mécanisme communautaire ait pu être mis en place.

La Communauté souhaite cependant développer la reconnaissance académique pour favoriser la libre circulation des étudiants. Depuis 1987, le programme européen Erasmus stimule cette mobilité en subsidiant notamment des programmes communs organisés par des universités de plusieurs pays membres, des échanges d'étudiants et de professeurs, ainsi que des bourses pour une période d'études dans un autre pays membre, reconnue par l'établissement d'origine. De plus, le programme comporte un volet spécifiquement destiné à promouvoir la reconnaissance académique, avec la création d'un réseau communautaire de centres nationaux d'information — dont les activités vont d'ailleurs s'étendre à la reconnaissance professionnelle — et le lancement, à la fin de 1989, d'un projet pilote intéressant environ 80 facultés universitaires. Celui-ci doit développer les possibilités offertes aux étudiants de voir prendre en compte la formation reçue dans un autre pays membre, en créant des systèmes de « crédits académiques » ou d'« unités capitalisables » susceptibles d'être transférés d'une institution d'enseignement à l'autre, sur la base de la confiance mutuelle que se consentent volontairement ces établissements.

Également lancé en 1987, le programme européen Comett pour l'éducation et la formation dans le domaine des technologies encourage lui aussi les étudiants à effectuer des périodes d'études reconnues dans d'autres pays membres. Le programme finance notamment des associations universités-entreprises pour la formation, des projets transnationaux de formation continue ainsi que des stages transnationaux d'étudiants dans des entreprises d'autres pays membres. Dans la plupart des cas, ces stages constituent un élément obligatoire de la formation et font l'objet d'une reconnaissance académique (1).

Enfin, le Conseil de ministres vient d'adopter un nouveau programme dénommé Lingua. Les actions prévues (échanges, bourses, formation d'enseignants, mise au point de matériel pédagogique, etc.) visent essentiellement à promouvoir l'apprentissage des langues dans l'enseignement et dans la vie économique. Lingua devrait ainsi contribuer à réduire les obstacles linguistiques qui entravent tant la mobilité des étudiants que celle des professionnels.

△

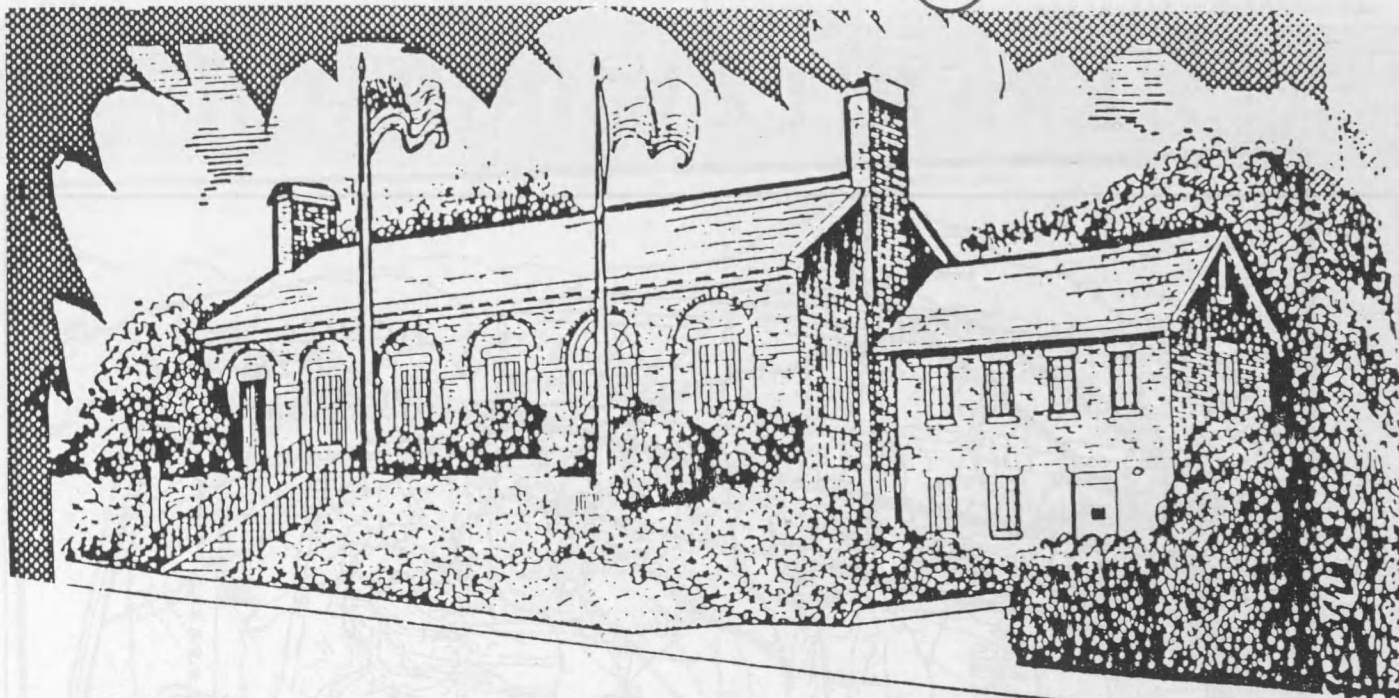
Le processus de reconnaissance mutuelle des diplômes a sensiblement progressé. La multiplication des directives sectorielles et, surtout, l'introduction récente et relativement rapide d'un système général de reconnaissance des diplômes en sont les preuves les plus évidentes. Il est vrai que, par le passé, un long délai s'est souvent écoulé entre le dépôt des propositions de la Commission européenne et leur acceptation au Conseil. Il est tout aussi exact que, une fois les décisions prises, les pays membres n'ont pas toujours appliqué ponctuellement les mesures adoptées. La Commission est attentive à ces difficultés: en cas de besoin, elle n'hésite pas à engager des procédures devant la Cour de justice européenne, tandis que les particuliers peuvent faire valoir leurs droits devant les tribunaux nationaux.

Au total, malgré la complexité des problèmes qui restent à résoudre, des progrès certains ont néanmoins été enregistrés, progrès qui correspondent à la volonté de la Communauté de promouvoir une Europe des citoyens ■

ADMINISTRACJA

«POLSKI W EUROPIE»

Zwraca się z prośbą o przyjmowanie naszego pisma do komisowej rozprzedaży w ramach praktykowanej prowizji. Wszelkie informacje czy propozycje kierować.

Polish American Museum Foundation

President	CHESTER B. WROBEL
Exec. Vice-President	JULIAN JURUS
1st Vice-President	BARBARA SZYDLOWSKI
2nd Vice-President	HENRY BUCZKOWSKI
Financial Secretary	GABRIELLA KRAYESKI
Treasurer	LOUIS CZARNY
Corresponding Secretary	BERNICE MARTELL, RN
Recording Secretary	ELEANOR CLARKE
Sergeant-at-Arms	EDWARD LOPATYNSKI
Historian	HENRY ARCHACKI
Chaplains	REV. JULIAN WENDA REV. FRANCIS FILMANSKI REV. JOSEPH KOZLOWSKI
Curator	DR. RAYMOND R. ADAMCZAK

TRUSTEES:

EDWARD FRACKIEWICZ
SOPHIE JACHIMEK
HELEN PATCHOGUE
MARIA SECZKOWSKI
HEDWIG KOZLOWSKI

DOROTHY FRACKIEWICZ
JOHN GROCKI
WALTER MICK
ANTHONY RATAJCZAK
REGINA WROBEL

JANINA ARCHACKI
CONSTANCE GERZACK
JENNIE KLESKOWSKI
STEPHANIE PUPA
JULIUS KUPCEWICZ

Polish American Museum

STARLIGHT BALLROOM
5 PULASKI PLACE
PORT WASHINGTON, NY

PRIX STENDHAL FOR JOURNALISM AND COMMUNICATION IN EUROPE

The winners of the first **PRIX STENDHAL** received their awards in Italy on **September 21, 1990**, in the course of a colourful ceremony amid baroque splendour at Parma's famous Teatro Farnese.

Mrs. Simone Veil, President of the Jury, handed over the awards to the winners. Also attending the ceremony were Senator Giovanni Spadolini, Chairman of Italy's senate, Jean Dondelinger, European Commissioner for Information, Communication and Culture, as well as many high-ranking representatives from the world of politics and journalism.

The **PRIX STENDHAL** is organized by the **Foundation Adelphi** under the high patronage of the European Community and the International Federation of Newspaper Publishers (Fédération Internationale des Editeurs de Journaux - FIEJ) with the support of many progressive international companies and organizations with an open mind for Europe's political, economical and social challenges, such as Digital Equipment Corporation (Europe), Crédit Commercial de France (Suisse) S.A., Ferruzzi, Fiat S.p.A., Swedish Match Corporation, Banca del monte di Parma, Camera di Commercio di Parma, Città di Parma, Gazzetta di Parma.

More than 400 newspapers from 25 countries participated at this first organization of the **PRIX STENDHAL**. The award's objective is to encourage and motivate editors from the European press and TV to enhance their reporting of the European matters.

The originality of the **PRIX STENDHAL** is that it rewards not a single editor, but an entire editorial team, including its youngest members. The **PRIX STENDHAL** is intended to recompense an editorial office which has, with its reports series of reports, or TV shows, best contributed to imparting the many aspects of European events or problems to its readers or spectators.

Each winner's award is an original sculpture by Pietro Cascella and a 15.000 ECU scholarship for a young

member of the winning editorial team, allowing him to work as a trainee at an editorial office abroad.

The price award was preceded by a round table discussion on "The Role of Media in Greater Europe" under the chairmanship of Jiri Pelikan, member of the European parliament, with the participation of Giovanni Giovannini, chairman of the Federazione Italiana degli Editori di Giornali (FIEG), Ivan Frolov, manager of the Pravda, Jean Miot, managing director of the Figaro, Dieter Buhl, director of the political editorial of Die Zeit, and Mark Wood, manager of Reuters.

PRIX STENDHAL 1990

The distinctions have been awarded as follows:

For the best magazine front cover:

- **L'EXPRESS, France**

Finalists:

- The Economist, United Kingdom
- Newsweek, United Kingdom
- Sunday Correspondant Magazine, United Kingdom
- Le Temps Stratégique, Switzerland
- Revista, Portugal

For the best newspaper front page:

- **DIE ZEIT, Germany**

Finalists:

- Rheinischer Merkur, Germany
- La Stampa, Italy
- La Repubblica, Italy
- La Croix - L'Événement, France

For the award "Reality and European Society":

- **EL PAIS, Spain**

Finalists:

- Famiglia Cristiana, Italy
- Astrapi, France
- Messimvri Daily Newspaper, Greece
- Rheinischer Merkur, Germany

For the "Economy" award:

- **IL SOLE 24 ORE, Italy**

Finalists:

- The Economist, United Kingdom
- Financial Times, United Kingdom
- Handelsblatt, Germany
- Wall Street Journal (Europe), Belgium
- Libération, France
- Irish Times, Ireland
- Republican Lorrain, France

For the "Television" award:

- **"Eric the Brit" TELEVISION SOUTH**

WEST (TSW)

United Kingdom

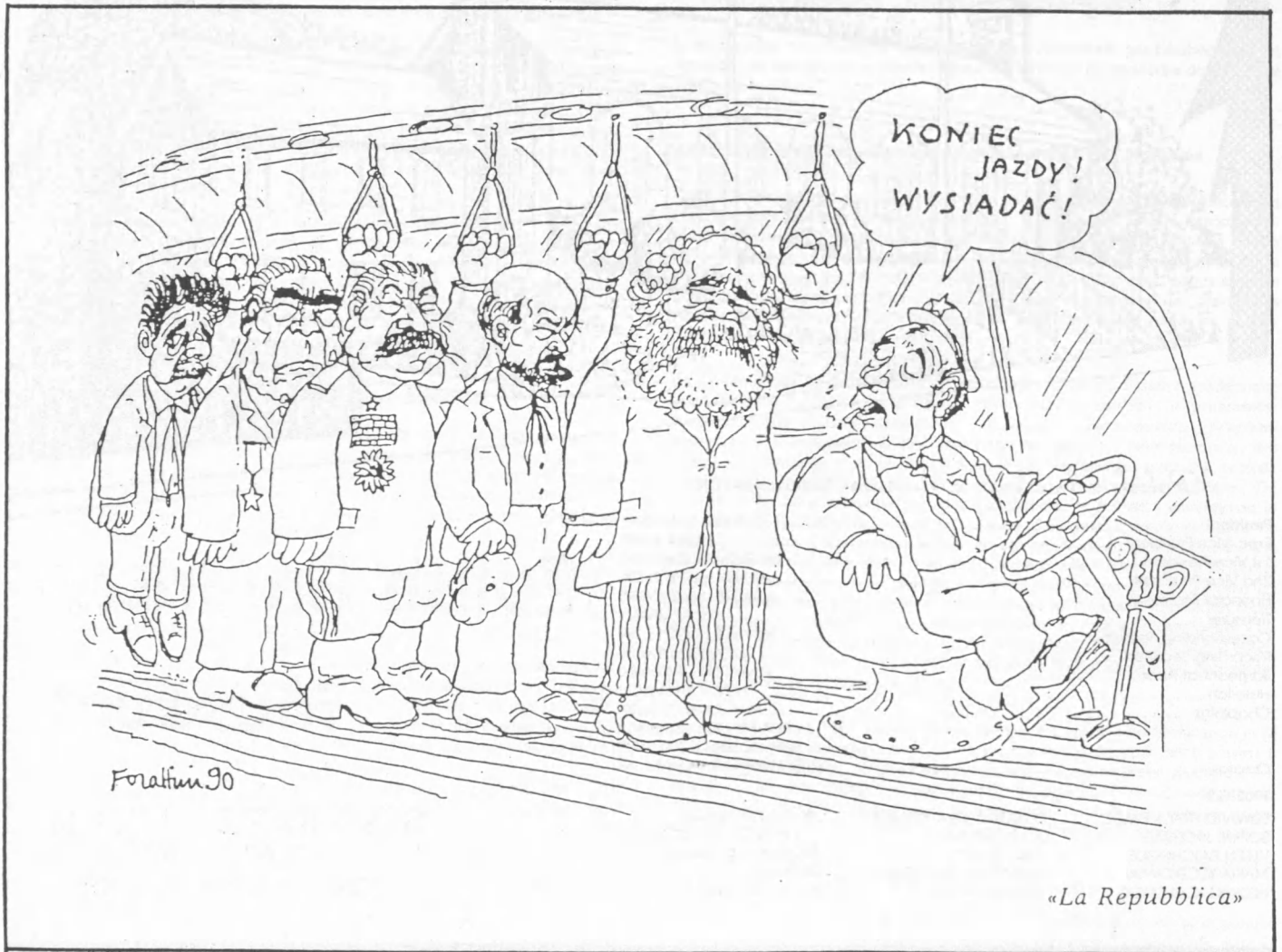
Finalists:

- Lobbying, TV2, Denmark
- Made in Europa, TV de Catalunya, Spain

A special price has been awarded to Czechoslovakia's **LIDOVE NOVINY** (People's Journal) for its firm political engagement and the courage shown by its editors during the fight for freedom and democracy in Czechoslovakia.

A special mention has been awarded to **l'EST REPUBLICAIN** for the daily braille edition of this French newspaper.

Z KRAJU I Z EMIGRACJI

STOWARZYSZENIE WETERANÓW ARMII POLSKIEJ W AMERYCE

Polish Army Veterans Association of America, Inc.

FOUNDED 1921

INCORPORATED 1935

NATIONAL HEADQUARTERS

155 Noble Street, Brooklyn, N.Y. 11222

Tel.: (718) 383-5688

Officers:

HIERONIM T. WYSZYŃSKI
National Commander
ALEKSANDER MACHOWSKI
First Vice-Commander
WŁADYSŁAW NAGÓRNY
Second Vice-Commander
EUGENIUSZ WITT
Adjutant General
EUGENIUSZ KALENIAK
Treasurer
ZBIGNIEW A. KONIKOWSKI
P.A.V.A. Foundation Director

MSGR. JOSEPH A. MARJANCZYK
National Chaplain
DR. TADEUSZ DROZDOWSKI
National Physician

Auditors:
JÓZEF KŁOCEK
WŁODZIMIERZ LAUSCH
AURELIA SZŁOSOWSKA

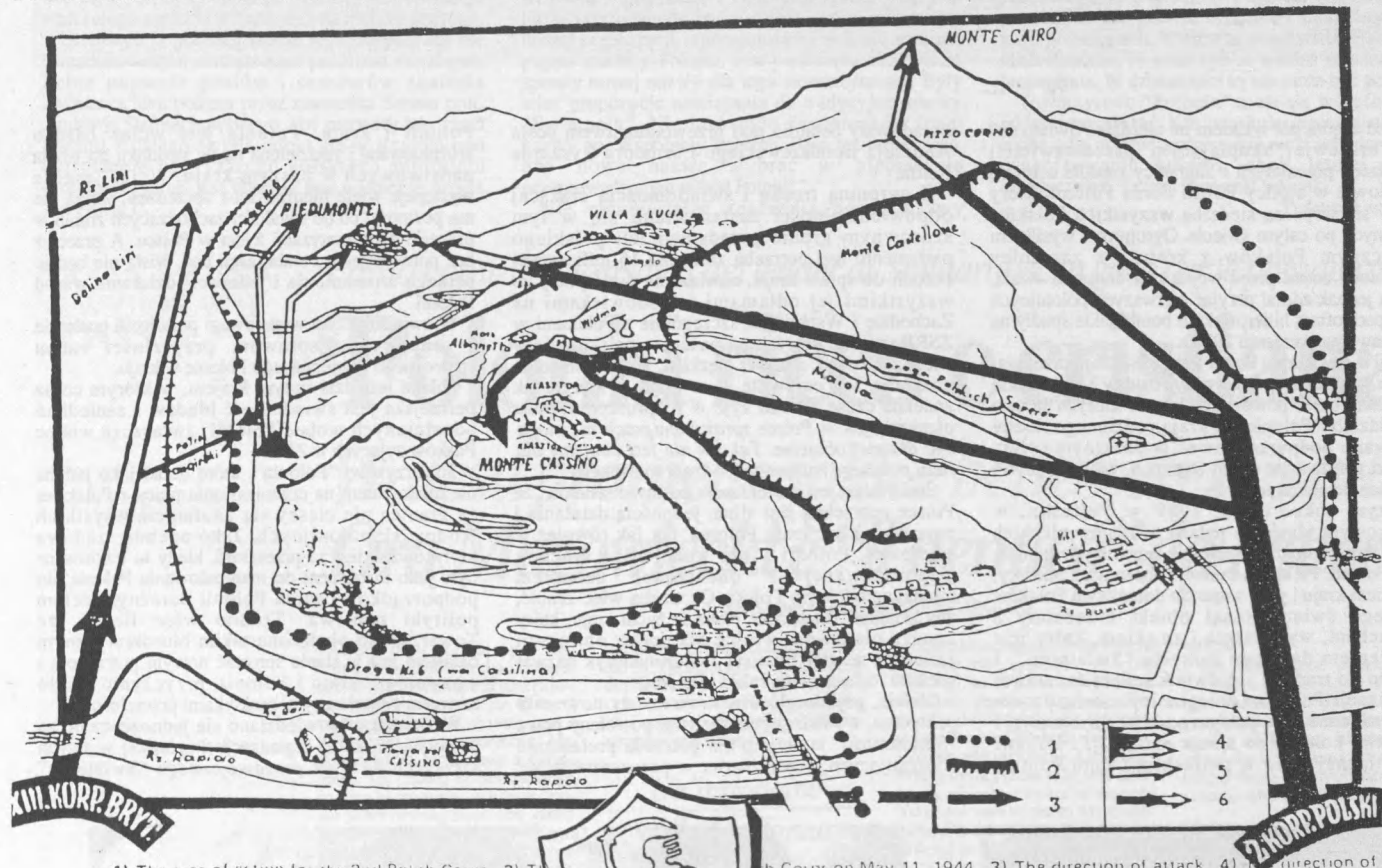
Directors:

WALTER CHRUSCIEL
FRANCISZEK DUDZINSKI
JAN R. JOACHIMCZYK
WINCENTY KNAPCZYK
JAN PYCLIK
EMILIA RAJKOWSKA
LECH SOLECKI
BOLESŁAW STANIEC
HENRYK KOŁENDOWICZ

REDAKCJA I ADMINISTRACJA Miesięcznika "WETERAN"

Redaktor: Hieronim Wyszyński i Eugeniusz Witt, adiutant gen. zarządu Głównego SWAP

WOLNOŚĆ JEST PRAWEM KAŻDEGO CZŁOWIEKA I NARODU

1) The area of action for the 2nd Polish Corps. 2) The area of action for the 13th British Corps on May 11, 1944. 3) The direction of attack. 4) The direction of the second phase of the battle. 5) The meeting of British and Polish troops. 6) The direction of attack of the 13th British Corps during the first and second phase of the battle.

PAMIĘTAJMY!

ŻOŁNIERZ
POLSKI
WALCZYŁ
I
GINAŁ
O
POLSKĘ
WOLNĄ
I
NIEPODLEGŁĄ

EMIGRACJA ŻĄDA
PRAWA
GŁOSU

O STOSUNKACH KRAJU DO EMIGRACJI

Przed z górą pół wiekiem na zjeździe "Światpołu" w Warszawie, skupiającym przedstawicieli organizacji polonijnych z zagranicy zapadła uchwała o budowie w stolicy Polski domu Polonii, który stałby się wspólną siedzibą wszystkich Polaków rozsiadanych po całym świecie. Ogromnym wysiłkiem społecznym Polaków z kraju i z zagranicy wzniesiony został przed wojną taki dom nad Wisłą. Zanim jednak zdołał przyjąć pierwszych polonijnych gości padł ofiarą hitlerowskich bomb, jakie spadły na Warszawę we wrześniu 1939 r.

Mysł o stworzeniu domu Polonii w kraju przetrwała lata, tragiczny czas wojny, trudny i niezwykle powikłany okres powojenny, lata, w których starano się oddzielić Polonię od kraju rodzinnego, kiedy usiłowano podporządkować ją doraźnym celom polityki państwa, aż do lat ostatnich, wielkich prób i przemian demokratycznych.

W tym roku, lipcu, 1989 w Pułtusku, w zabytkowym, dawnym pałacu biskupów płockich przekazano w służbę Polaków z zagranicy wspaniały Dom Polonii. Po latach trudnej i kosztownej budowy, wysiłkiem kraju i przy wsparciu dolarowym Polaków z całego świata stanął obiekt urządzony z rozmachem, wyobraźnią i smakiem, który jest spełnieniem dawnego zamysłu "Światpołu". I właśnie do tradycji i doświadczeń tej światowej organizacji Polaków z zagranicy nawiązywano niejednokrotnie na wspólnym posiedzeniu sejmowej i senackiej komisji do spraw emigracji i Polonii zagranicznej jakiej w pułuskim Domu Polonii

obradowały ostatnio pod przewodnictwem posła Andrzeja Bondarewskiego i senatora Ryszarda Reiffa.

Z ogromną troską i świadomością ciężkiej odpowiedzialności zastanawiano się w tym szacownym gronie przedstawicieli polskiego parlamentu nad potrzebą zbliżenia 15-milionowej Polonii do spraw kraju, nawiązania współpracy ze wszystkimi jej odłami i środowiskami na Zachodzie i Wschodzie, szczególnie z Polakami w ZSRR, wobec których na państwie polskim ciąży wiele zaniedbań, a nawet ciężkich, jak stwierdzono, grzechów. Jest oczywiste, że w kraju, w którym tak znaczna część narodu żyje w rozproszeniu, poza ojczyzną, jak w Polsce sprawy emigracji nie mogą być dla niej obojętne. Tak jak nie jest obojętne dla ludzi polskiego rodowodu los kraju rodzinnego.

Stąd ważne jest stwierdzenie posłów i senatorów, że Polsce potrzebna jest silna, jednością działania i postawy wobec kraju Polonia, tak jak również w interesie Polonii leży istnienie mocnej, ustabilizowanej i obdarzonej uznaniem międzynarodowym Polski. Co trzeba więc zrobić, aby zamknąć ostatecznie okres w życiu kraju, który zmarły niedawno, wielce dla spraw emigracji zasłużony senator Edmund Jan Osmańczyk nazwał wielkim rozłączeniem Polski i Polonii.

Obcnie, gdy do głosu w kraju doszły nowe siły polityczne, a władzę sprawuje rząd powołany przez "Solidarność" istnieje pilna potrzeba prelamania występujących jeszcze barier w porozumieniu się

Polonii i kraju. Polonia jest wciąż bardzo zróżnicowana i podzielona na tle stosunku do władz państwowych w naszym kraju. Wciąż jeszcze występuje wiele nieufności i uprzedzeń, wciąż nie ma pewności co do trwałości zachodzących zmian w procesie demokratyzacji życia w Polsce. A przecież bez porozumienia i stabilizacji nad Wisłą nie będzie pełnego zrozumienia i jedności działania wśród Polonii.

W związku z tym wiele uwagi poświęcili posłowie i senatorowie sprawom przyszłości ruchu społecznego wspierającego Polonię w kraju.

Polska jest dziś innym krajem, w którym coraz pełniejsza jest świadomość błędów i zaniedbań popełnionych wobec Polonii, zwłaszcza wobec Pdków żyjących w ZSRR.

Towarzystwo "Polonia", które dotąd jako jedyne nie miało patent na organizowanie pracy z Polakami za granicą nie cieszy się zaufaniem wszystkich środowisk polonijnych. Jako agenda rządowa krytykowana jest za przeszłość, kiedy to traktowane było jako instrument do manipulowania Polonią, do podporządkowywania Polonii doraźnym celom polityki państwa. Trudno więc liczyć, że Towarzystwo obciążone takim biurokratycznym balastem jest w stanie sprostać nowym potrzebom i wezwaniom kraju i Polonii, przyczynić się do zerwania z niesławnymi praktykami przeszłości.

W Pułtusku opowiedziano się jednoznacznie za powołaniem nowej organizacji skupiającej w swych szeregach na wzór przedwojennego "Światpołu"

Warszawa.—Polski parlament głosuje za ustawą o prywatyzacji, która zezwoli na transfer własności państwowej w ręce prywatne. Brak takiej ustawy hamował dotychczas rzeczywiste przejście Polski na system wolnorynkowy. Za ustawą głosowało 328 posłów, przeciwko—2.

Wyrażamy nadzieję, że ustawa o nadaniu prawa głosu polakom emigrantom przejdzie z tym samym wynikiem!

przedstawiciele różnych odłamów Polonii, ze wszystkich stron świata, Polaków z kraju, reprezentantów nowych sił politycznych związanych z "Solidarnością", kościoła katolickiego, który jako jedyna instytucja z kraju cieszy się pełnym zaufaniem emigracji. Tak jak niegdyś usytuowana ona powinna być przy polskim parlamencie, który jest emanacją woli całego narodu i wyraża jego najgłębsze interesy.

Utworzyć ją powinni ludzie legitymujący się nie kwestionowanym autorytetem i prestiżem moralnym. Pełne poparcie posłów i senatorów znalazła zwłaszcza idea podjęta przez marszałka Senatu prof. Andrzeja Stelmachowskiego, aby pierwszy taki zjazd Polonii z całego świata odbył się w Rzymie pod patronatem najwyższego polskiego autorytetu moralnego jakim jest obecnie bez wątpienia papież Jan Paweł II.

Nie było też wątpliwości, że nową organizację trzeba tworzyć w oparciu o pełną dobrovolność, niezależność i przestrzeganie pluralizmu politycznego na zasadach federacji stowarzyszeń.

Ostatnio w kraju powstają bowiem liczne organizacje, które w swych programach mają wpisaną współpracę z Polonią zagraniczną. I te inicjatywy powinny być uwzględnione w budowaniu nowej organizacji reprezentującej w kraju szeroko pojęte interesy Polonii. Nie pominięto oczywiście sprawy nowej nazwy dla tego stowarzyszenia. Były więc propozycje nawiązania do tradycyjnej nazwy "Światopól". Nie brak było zwolenników innej nazwy np. Wspólnoty Polskiej. Była też propozycja, aby nowa nazwę wybrać z plebiscydu przeprowadzonym wśród Polonii.

Nie umniejszając znaczenia nowej nazwy

najważniejszą sprawą wydaje się jednak program, wyznaczenie celów, których realizacji ma służyć nowa organizacja powołana do rozszerzania współpracy z Polonią. A powołanie jej wydaje się sprawą pilną, której nie można zbyt długo odkładać, aż sama się wyłoni z różnych ujawniających się dziś przedsięwzięć i inicjatyw. Trzeba wśród Polonii popularyzować prawdę o Polsce i zachodzących w kraju przemianach. Wiedza ta wciąż wśród Polonii jest niedostateczna. A musi być to wiedza rzetelna, a nie propagandowa. W działalności tej nie może być przerwy.

Towarzystwo "Polonia" musi się wcześniej czy później rozwinąć. Kto przejmie jego majątek, kto zadba o to, aby nie zaprzepaścić nic z jego dorobku w organizowaniu kolonii, akcji letniej, ruchu artystycznego. Trzeba zapewnić warunki

Tadeusz Lachowicz

PRASA WIOSKA
O WYBORACH
W POLSCE

Primo comizio a Varsavia del leader di Solidarnosc in gara per le presidenziali

'Polonia ricca e cristiana'

Walesa promette soldi e benessere per tutti Ora Mazowiecki è "il nemico" da battere

dal nostro inviato ANDREA TARQUINI

VARSAVIA - «Lottate per me, come fu nell'80 contro il comunismo. La mia lotta è la vostra lotta, vincerò per voi. Fate di me il vostro presidente, questa non è la Polonia che sognavamo, Mazowiecki ha fatto male a candidarsi. Io, leader di Solidarnosc, io che lo nominai premier, mai mi sarei immaginato che sarebbe diventato un nemico. È una stupidaggine». «Michnik? Sapete parlare come uno speaker molto più che non fare politica. La loro politica economica? Non si gioca con la Polonia, so quanto soffrite voi operai. Votatemi, torni il sogno, torni la speranza! Voglio gioia e soldi per tutti, faremo una Polonia alla polacca per i vostri figli!». Sulla griglia, triste spianata davanti alla grande acciaieria di Huta Warszawa, migliaia di operai in collera esplodono in un'ovazione per il loro leader. Un vento gelido frusta i volti e agita le bandiere, gli striscioni dichiarano tutti guerra al governo democratico. Walesa è infine venuto nella capitale che considera sempre terreno nemico e roccaforte del potere. Nel bastione operaio ha solennemente aperto la sua campagna. Tra quarantacinque giorni, il 25 novembre, la Polonia andrà alle urne per scegliere il nuovo presidente. Sarà il primo voto completamente libero del dopoguerra e si annuncia spietato il gran duello Walesa-Mazowiecki. Walesa parla dal cassone di un camion dietro il cancello dell'acciaieria, l'impermeabile che lo avvolge si agita come il

cappotto di Napoleone scosso dai suoi gesti ampi e rapidi. Il leader di Danzica ora è rassicurante, ora minaccioso. Esalta e seduce abilissimo la folla dai volti frustati irosi e stanchi.

Un'immagine della Madonna

Abbraccia i bambini, sventola un'immagine della Madonna inviati dai polacchi di Leningrado, corteggia le frustrazioni di una società abituata a sentirsi promettere tutto. Ammonisce: «Siete liberi, fate da soli anche senza di me ma scegliete bene». Poche parole di saluto, poi Walesa si sottopone a un'intervista collettiva. «Lech, abbiamo solo te. Non si può più vivere - esordisce una signora - Nei negozi c'è solo roba costosa per i capitalisti e niente medicine per noi, non abbiamo case, la nuova nomenclatura minaccia di farci perdere il lavoro. E poi è una vergogna, il papa è polacco ma nella stampa e nella scuola i valori cattolici non si vedono». «Vi capisco, è terribile», risponde, «ma rendiamoci conto che questo è frutto del vecchio sistema. Governiamo solo da un anno. Ora dovete scegliere gente migliore, la Polonia è vostra, con me prendete in mano il vostro destino. Lancerò un appello agli intellettuali perché seguano i nostri valori cristiani e polacchi». «Ti voteremo, ma salvacci da questo governo», grida

un metalmeccanico della Fso, la fabbrica che produce vecchie Fiat 125 su licenza e rischia di chiudere perché gli operai rifiutano la modernizzazione proposta da Torino. Walesa risponde: «Voi dovete fermarli». La temperatura della piazza sale, una donna osa chiedere «perché sei contro i tuoi vecchi amici Mazowiecki e Geremek?». La sommerge una salva di fischi ostili, dal cassone del camion Walesa sorride e risponde: «Vede, la gente le ha dato la risposta. Io sono come un allenatore, non posso fidarmi sempre della squadra. Ma ora faremo tutto meglio, votate Walesa e vi darò tutto per vincere». Quando andranno via i soldati russi? «Ho sempre detto all'ambasciatore russo, che mi ha portato inviti a recarmi da loro, che li visiterò quando il ritiro sarà completato». Un'ovazione e poi prosegue il fuoco di fila di domande. Loro ci stanno rovinando, come governerai? «Io ho idee ben diverse, il mio programma sarà il vostro. Dobbiamo fare l'economia di mercato al più presto ma voglio dare soldi, case, benessere e gioia per tutti, ognuno potrà essere un piccolo capitalista con il suo denaro». Come governerai? «Accorrerò ovunque ci sarà bisogno di me, penserò sempre a voi, dovrò essere un presidente che controlla l'operato di Parlamento e governo sapendo cosa la società vuole, controllerò io che il governo faccia i vostri interessi. Il presidente dovrà avere speciale voce in capitolo per la politica

estera».

Chi vuoi come primo ministro? «Ho cinque nomi in testa», ma Walesa non dice quali. Un vecchietto con le decorazioni di guerra al bavero tuona: «Non pensi che i tuoi nemici di oggi abbiano fatto la rivoluzione per crearsi una carriera di potere?»

Decide il capofamiglia

Hanno tutta la stampa in mano! «Non vi preoccupate, loro dovranno fare giornali migliori, poi con me presidente prenderete voi le redazioni. Io penso che il capofamiglia debba decidere e i figli lavorare». Ancora applausi, un pensionato intona una litania, «ho fatto un sogno, Walesa presidente». Un bambino viene portato al microfono e mormora «grazie, ci hai portato l'ora di religione a scuola». Salvaci dalla nuova burocrazia, grida la gente, e lui promette: «Soldi e gioia, benessere per tutti, una Polonia alla polacca. Fidatevi, non vi deluderò, cambieremo la realtà. Arrivederci!». Applausi e il canto tradizionale «Possa tu vivere cento anni lo salutano. La folla si disperde, nessuno ha chiesto da dove i «soldi per tutti» verranno, né perché lui non parla di Stato di diritto, né cosa sarà la «Polonia alla polacca» con l'Europa comunitaria che dal 3 ottobre scorso è alla frontiera ovest, appena oltre l'Oder e Neisse.

MAZOWIECKI: "JEŻELI WAŁĘSA WYGRA WYBORY PRZEJDĘ DO OPOZYCJI"

"Jeżeli Wałęsa odniesie zwycięstwo i zostanie Głową Państwa, ja przejdę do opozycji" - tak brzmiała wypowiedź premiera Tadeusza Mazowieckiego, który od dwóch dni, podobnie jak Wałęsa kandyduje na stanowisko Prezydenta Republiki, podczas dyskusji, jaka miała miejsce późnym wieczorem w telewizji, w kilka godzin po złożeniu przez premiera Mazowieckiego oficjalnej deklaracji. Premier wyjaśnił osobliście: "Jeżeli dwaj współkandydaci poddają wątpliwości program założeniowy, a to właśnie czyni Wałęsa w stosunku do rządu, nie pozostaje inna droga jak ostateczny rozłam".

"Wojna" jaka toczy się pomiędzy dwoma głównymi bohaterami sceny politycznej Polski pokomunistycznej, trwa już od wielu miesięcy. Ale

dopiero decyzja Mazowieckiego, dotycząca postawienia się w opozycji wobec Wałęsy w pierwszych wolnych wyborach, jakie będą miały miejsce 25 listopada i jego zdecydowane "nie" wobec możliwości ewentualnej współpracy, pozwoliły Polakom zrozumieć, że epoka Solidarności skończyła się. "Pojawił się nowy gatunek w życiu politycznym po raz pierwszy mamy naprawdę do czynienia z dwoma różnymi stronnictwami" - komentuje dziennik rządowy, RZECZPOSPOLITA.

"Długo rozważałem i podjęcie decyzji było dla mnie bardzo trudne, również z osobistego punktu widzenia" - tłumaczył dalej Mazowiecki, czyniąc wyraźną aluzję do faktu postawienia się w roli głównego przeciwnika politycznego Lecha Wałęsy.

Przez dziesięć lat obaj byli ze sobą ściśle związani.

Mazowiecki był pierwszy doradcą i politykiem stojącym najbliższej przywódce niezależnych związków. To on w 1980 roku przyniósł Wałęsie list z podpisami 64 intelektualistów, którzy popierali protest robotników.

"Nie można zawrócić z drogi, którą obrała Polska, nie można odrzucić tych wszystkich poświęceń poniesionych w tamtym roku" - motywuje dalej swoją decyzję Mazowiecki. "Trzeba iść do przodu, lepiej i pewniej, ale wciąż tą drogą, nie inną" - dodaje premier, zdecydowany bronić swojej linii przekształcać ewolucyjnych i przemysłowych.

"Mazowiecki - to poczucie pewności i kontynuacji; Wałęsa - to wielka niewiadoma i wiele tanich przyrzeczeń".

"Repubblica"

**SŁOWA
OJCA
ŚWIĘTEGO
O
ZADANIACH
ZWIĄZKÓW
ZAWODOWYCH**

Na gruncie tych wszystkich uprawnień, wraz z potrzebą ich zabezpieczenia ze strony samych ludzi pracy, wyrasta potrzeba jednego jeszcze uprawnienia. Jest to mianowicie *uprawnienie do zrzeszania się*, czyli do tworzenia stowarzyszeń lub związków mających na celu obronę żywotnych interesów ludzi zatrudnionych w różnych zawodach. Stąd też związki te noszą nazwę *związków zawodowych* lub syndykatów. Żywotne interesy ludzi pracy są do pewnego stopnia wspólne dla wszystkich, równocześnie jednak każdy rodzaj pracy, każdy zawód, posiada właściwą sobie specyfikę, która w tych organizacjach winna znaleźć swe szczególne odzwierciedlenie.

Związki zawodowe znajdują swe odpowiedniki poniekąd już w średniowiecznych cechach rzemieślniczych o tyle, że organizacje te łączyły z sobą ludzi przynależących do tego samego zawodu, a więc *na zasadzie wykonywanej pracy*. Równocześnie jednak zachodzi różnica pomiędzy cechami a związkami zawodowymi w tym zasadniczym punkcie, że nowożytny związki zawodowe wyrosły na podstawie walki pracowników, świata pracy, a przede wszystkim robotników przemysłowych *o ich słuszne uprawnienia* w stosunku do posiadaczy środków produkcji. Zadaniem ich w związku z tym pozostaje obrona bytowych interesów ludzi pracy we wszystkich dziedzinach, w których dochodzą do głosu uprawnienia tych ostatnich. Doświadczenie historyczne poucza, że organizacje tego typu są nieodzownym *składnikiem życia społecznego*, zwłaszcza w nowoczesnych społeczeństwach uprzemysłowionych. Nie znaczy to oczywiście, że tylko pracownicy przemysłu tworzą tego rodzaju związki. Służą one zabezpieczeniu analogicznych uprawnień dla przedstawicieli każdego zawodu. Istnieją więc związki rolników i pracowników umysłowych. Istnieją także związki pracodawców. Wszystkie, jak już wspomniano, dzielą się jeszcze na dalsze grupy i podgrupy wedle szczegółowej specjalizacji zawodowej.

Katolicka nauka społeczna nie uważa, ażeby związki zawodowe stanowiły li tylko odzwierciedlenie « klasowej » struktury społeczeństwa i były wykładnikiem nieuchronnie rządzącej życiem społecznym walki klas. Owszem, są one *wykładnikiem walki o sprawiedliwość społeczną*, o słuszne uprawnienia ludzi pracy wedle poszczególnych zawodów. Jednakże « walka » ta winna być traktowana jako normalne staranie o właściwe dobro: w tym wypadku o dobro odpowiadające potrzebom i zasługom ludzi pracy zrzeszonych wedle zawodów — nie jest to natomiast walka « przeciwko » innym. Jeśli w sprawach spornych przybiera również i taki charakter, to dzieje się to z uwagi na dobro społecznej sprawiedliwości, a nie « dla walki » albo też dla wyeliminowania przeciwnika. Praca ma to do siebie, że przede

wszystkim łączy ludzi — i na tym polega jej siła społeczna: siła budowania wspólnoty. W ostateczności we wspólnocie tej muszą się w jakiś sposób połączyć i ci, którzy pracują, i ci, którzy dysponują środkami produkcji lub są ich posiadaczami. *W świetle tej podstawowej struktury* wszelkiej pracy — w świetle faktu, że ostatecznie w każdym ustroju społecznym « praca » i « kapitał » są nieodzownymi składnikami procesu produkcji — zrodzona z potrzeb pracy łączność ludzi dla zabezpieczenia właściwych im uprawnień pozostaje konstruktywnym czynnikiem *ładu społecznego* i nieodzownej dla tego *solidarności*.

Słuszne zabiegi o zabezpieczenie uprawnień ludzi pracy połączonych tym samym zawodem muszą zawsze liczyć się z tymi ograniczeniami, jakie nakłada ogólna sytuacja ekonomiczna kraju. Żądania syndykalne nie mogą zamienić się w pewien rodzaj « egoizmu » *grupowego* czy *klasowego* — chociaż mogą i powinny dążyć również do tego, aby ze względu na dobro wspólne całego społeczeństwa naprawić i to wszystko, co jest wadliwe w systemie posiadania środków produkcji oraz w sposobie zarządzania i dysponowania nimi. Życie społeczne i ekonomiczno-społeczne jest z pewnością rodzajem « naczyń połączonych » — i do tego rodzaju musi też stosować się wszelka działalność społeczna mająca na celu zabezpieczenie uprawnień każdej z grup.

W tym znaczeniu działalność związków zawodowych wkracza niewątpliwie w dziedzinę « polityki » rozumianej *jako roztropna troska o dobro wspólne*. Równocześnie jednak zadaniem związków nie jest uprawianie « polityki » w znaczeniu, jakie się powszechnie nadaje temu słowu dzisiaj. Związki nie mają charakteru « partii politycznych » walczących o władzę i nie powinny podlegać decyzjom partii politycznych, ani też mieć zbyt ścisłych związków z nimi. W takiej bowiem sytuacji łatwo tracą łączność z tym, co jest ich właściwym zadaniem, to znaczy zabezpieczenie słusznych uprawnień ludzi pracy w ramach dobra wspólnego całego społeczeństwa, stają się natomiast *narzędziem do innych celów*.

Mówiąc o zabezpieczeniu słusznych uprawnień ludzi pracy wedle poszczególnych zawodów, wypada oczywiście zawsze mieć przed oczyma to, co stanowi o przedmiotowym charakterze pracy w każdym zawodzie, ale równocześnie, a nawet przede wszystkim to, co warunkuje właściwą godność podmiotu pracy. Otwierają się tutaj wielorakie możliwości w działaniu organizacji związkowych, i to również w *działaniu o charakterze oświatowym, wychowawczym i samowychowawczym*. Zasłużona jest praca uczelni w rodzaju tak zwanych uniwersytetów robotniczych lub ludowych, programów i kursów formacyjnych, które

ten właśnie kierunek działalności rozwijały i nadal starają się rozwijać. Stale należy dążyć do tego, ażeby dzięki działalności swoich związków pracownik mógł nie tylko więcej « mieć », ale przede wszystkim bardziej « być »: pełniej urzeczywistnić pod każdym względem swe człowieczeństwo.

Zabiegając o słuszne uprawnienia swych członków, związki zawodowe posługują się *także metodą strajku*, czyli zaprzestania pracy, jako pewnego rodzaju ultimatum skierowanym do odpowiedzialnych czynników, a nade wszystko do pracodawców. Jest to metoda, którą katolicka nauka społeczna uważa za uprawnioną pod odpowiednimi warunkami i we właściwych granicach. Pracownicy powinni w związku z tym mieć zapewnione *prawo do strajku*, bez osobistych

sankcji karnych za uczestnictwo w nim. Przyznając, że jest to środek uprawniony, trzeba równocześnie podkreślić, że strajk pozostaje poniekąd środkiem ostatecznym. *Nie można go nadużywać*. Nie można zwłaszcza nadużywać go dla rozgrywek « politycznych ». Ponadto nie należy nigdy zapominać o tym, że nieodzowne usługi dla życia społecznego winny być zawsze zabezpieczone, w razie konieczności nawet przy pomocy odpowiednich środków prawnych. Nadużywanie strajku może prowadzić do paraliżowania całego życia społeczno-ekonomicznego, co jest sprzeczne z wymogami dobra wspólnego społeczeństwa, które odpowiada także właściwie rozumianej naturze samej pracy.

**Encyklika
laborem
exercens**

Wydawnictwo Mundus wydało piękny album dwóch płyt "long playing" w jez. polskim i włoskim z oratorium polskiego kompozytora Wincentego pt "Maksymilian Maria Kolbe – życie według Ewangelii"

*Specjalne zniżki dla Czytelników
"Polski w Europie"*

Zwróć się do naszej administracji w Rzymie

**DLA UPAMIĘTNIENIA 46-TEJ ROCZNICY BITWY O
MONTECASSINO I UCZCZENIA OFIARY ŻOŁNIERZA
POLSKIEGO W WALCE O WOLNOŚĆ SWEJ OJCZYZNY**
wydawnictwo Mundus wydało kasetę z
"REQUIEM" I "ALLELUJA"

polskiego wybitnego kompozytora Ojca WINCENTEGO.
Cena kasety dla naszych Czytelników i Przyjaciół \$ 10
(+ przesyłka pocztą \$ 2,25)

Zamówienia kierować:

"Polska w Europie", via XX Settembre 26 - 00187 Roma -
Italia.

MEMORANDUM W SPRAWIE PROGRAMU REFORMY GOSPODARCZEJ W POLSCE I ZAGRANICZNEJ POMOCY FINANSOWEJ

W końcu września polscy ministrowie rozjechali się do Waszyngtonu, na doroczne posiedzenie MFW i Banku Światowego oraz do Brukseli, na obrady Organizacji Współpracy i Rozwoju (OECD). Zabiegając o pomoc dla Polski, przedstawiali Memorandum rządowe, wyjaśniające gospodarcze zamiary nowych władz polskich.

Memorandum to z pewnymi skrótami prezentujemy poniżej w tłumaczeniu z angielskiego.

(...) Podstawowe Cele Reformy Gospodarczej

Rząd Polski zamierza przekształcić gospodarkę polską w gospodarkę rynkową, przy czym struktura własności zmieniać się będzie w kierunku takiej, jaka panuje w rozwiniętych gospodarkach rynkowych.

Takie przejście od scentralizowanej gospodarki planowej do rynkowej nie ma historycznego precedensu i Rząd Polski świadom jest ogromnych barier koncepcyjnych, instytucjonalnych i finansowych, których przezwyciężenie jest niezbędne do osiągnięcia sukcesu. Rząd Polski będzie potrzebował dobrej woli i aktywnego poparcia ze strony wszystkich grup społecznych w Polsce i ze strony społeczności międzynarodowej (...).

Rząd Polski jest zdecydowany podjąć realizację programu całościowej i błyskawicznej zmiany ekonomiki. Ten całościowy program składać się będzie z trzech elementów:

- A) – stabilizacji pieniądza i cen,
- B) – zmian strukturalnych,
- C) – pomocy gospodarczej z zagranicy i zmniejszenia zadłużenia zagranicą.

Sukces wymagać będzie skoordynowanego i raptownego postępu na wszystkich trzech frontach. Uważamy za zagadnienie najpilniejsze stabilizację pieniądza i cen, która jest warunkiem wstępnym zmian strukturalnych. Zmiany te będą wymagały stałego wysiłku, rozłożonego na lata. I tak kolejne fazy polityki reform prezentują się następująco:

(I) W ciągu najbliższych 3 miesięcy (X–XII.1989 – Red.) podjęty zostanie szereg akcji wstępnych, aby zapewnić skuteczność instrumentom polityki podatkowej, dochodowej i monetarnej. Rząd już wysunął propozycję zmiany istniejących przepisów o indeksacji, tak aby w mniejszym stopniu przyczyniały się do wzrostu inflacji. W tym samym czasie rozpocznie się fundamentalna restrukturyzacja gospodarcza.

(II) Po uczynieniu tych wstępnych kroków instytucjonalnych, wprowadzony zostanie pakiet posunięć o krytycznym znaczeniu dla zaatakowania problemu stabilizacji.

(III) Ponieważ jeszcze na początku fazy (II) usunięte zostaną prawie wszystkie elementy regulacji cen, powstanie właściwa struktura cenowa, umożliwiającą zmiany strukturalne następujące w wyniku działania rynku. (...)

(następnie dokument przedstawia plany rządu bardziej szczegółowo – Red.)

A) – Stabilizacja Pieniądza i Cen

W stadium (II) programu podejmie się następujące kluczowe kroki:

- = ostre ograniczenie deficytu budżetowego Rządu, m.in. poprzez wyeliminowanie obecnych subsydiów i prywatyzację przedsiębiorstw państwowych (por. podrozdział B);
- = osiągnięcie jednego kursu złotego do walut wymiennalnych, co wiązać się będzie ze znaczną dewaluacją oficjalnego kursu i osiągnięciem wymiennalności złotego;
- = ograniczenie powstawania źródeł kredytu na rynku krajowym, co powinno raptownie zmniejszyć wzrost podaży pieniądza;
- = wprowadzenie na rynku kredytowym oprocentowania pożyczek wyższego niż stopa inflacji;
- = prowadzenie takiej polityki dochodowej lub monetarnej, aby wzrost dochodów utrzymać poniżej stopy inflacji w okresie zmniejszania subsydiów;
- = dogłębna reforma systemu podatków w ciągu przyszłego roku;
- = przekształcenie części przemysłu obronnego na potrzeby produkcji cywilnej.

(...) Rząd Polski zdaje sobie sprawę, że (te środki) mogą doprowadzić do krótkotrwałej, wysokiej „inflacji korekcyjnej”, mimo że wyeliminują obecną przyczynę hiperinflacji, jaką jest nadpodaż pieniądza. (...)

Perspektywa stabilności waluty, a za tym stabilność zarobków i cen, będzie o wiele jaśniejsza, jeśli program anty-inflacyjny poparty zostanie pomocą finansową z zagranicy (...).

B) – Zmiany Strukturalne

(...)

B.1. Poprawa Klimatu Dla Działalności Gospodarczej dokona się poprzez następujące kroki, jakie podejmie Rząd Polski:

- reformę podatkową, która uprości podatki i obniży ich wymiar dla firm i osób prowadzących działalność w sektorze prywatnym;
- wprowadzenie jednolitego systemu kursów i pełnej wymiennalności waluty;
- dalszą liberalizację handlu zagranicznego;
- utworzenie giełdy akcyjnej;
- utworzenie banków prywatnych i zachęcanie banków zagranicznych do wejścia na polski rynek i udział w gospodarce.

B.2. Prywatyzacja Przedsiębiorstw Państwowych. Rząd Polski w szybkim tempie przygotowuje ustawodawstwo, które określi proces prywatyzacji sektora państwowego. Plan prywatyzacji zapewne przypominać będzie podobne przedsięwzięcia dokonane w ostatnich latach w niektórych państwach zachodnich: np. sprzedaż aukcyjną akcji przedsiębiorstw, z zarezerwowaniem specjalnych praw nabywczych dla (...) robotników i kierowników. (...) Część akcji może być rozdana pracownikom i dyrekcjom firm w okresie przygotowawczym do prywatyzacji, w ramach zachęty do podnoszenia wydajności pracy.

B.3. Podniesienie Wydajności Przedsiębiorstw Sektora Uspołecznionego. Prywatyzacja potrwa dłuższy czas i obejmie tylko część sektora państwowego. Firmy, które pozostaną własnością państwa muszą zostać przystosowane do funkcjonowania na normalnych zasadach rynkowych. Dokona się to przez „utwardzenie” ich budżetów i czynienie użytku z ustawy o bankructwie (...).

B.4. Re-alokacja Środków Między Sektorami. (...) Rząd Polski zamierza poczynić przygotowania do ułatwienia zmian sektorowych w gospodarce, będących wynikiem urynkwienia. (...) Zaostrzenie warunków finansowych dla przedsiębiorstw zmniejszy przypuszczalnie inwestycje w przemyśle ciężkim i spowoduje nieco bankructw, co zwolni środki na inne cele. W nadchodzących latach można zwłaszcza oczekiwać znacznych przesunięć siły pracowniczej między sektorami.

B.5. Rozwój Systemu Zabezpieczeń Socjalnych. Wobec dużych przesunięć siły roboczej, trzeba będzie wprowadzić system wynagrodzenia dla bezrobotnych, odszkodowań za zerwanie umów o pracę i przekwalifikowywanie pracowników, tak aby ułatwić przejście do gospodarki rynkowej przy minimum konfliktów społecznych. Dodatkowo, trzeba będzie usprawnić rynek wynajmu mieszkań i handlu nieruchomościami, aby zwiększyć mobilność pracowniczą. Zmienione zostanie ustawodawstwo dotyczące odsprzedawania mieszkań.

C) Zagraniczna Pomoc Gospodarcza i Redukcja Długów Zagranicznych.

(...) Rząd Polski uważa, że zagraniczna pomoc techniczna i finansowa jest niezbędna, aby polski program stabilizacji i reformy odniósł sukces.

Rząd Polski chciałby szybko zakończyć negocjacje z Międzynarodowym Funduszem Walutowym w sprawie kredytu dyspozycyjnego w wys. 700 mln dol. (...) Rząd Polski prosi o przyspieszenie procesu rokowań z MFW wobec wiszącego nad gospodarką załamania finansowego. (...) Rząd Polski prosi też o pomoc ekspertów we wprowadzaniu procesu kontroli pieniądza, reform budżetowych i podatkowych, itd.

Rząd Polski pragnąłby też szybkich negocjacji z Bankiem Światowym na temat Pożyczki na Restrukturyzację Gospodarki, (...) która miałaby kluczowe znaczenie dla re-alokacji zasobów z sektora państwowego do prywatnego oraz z przemysłu ciężkiego do usług i budownictwa. Rząd Polski pragnąłby również pomocy technicznej (...) w tworzeniu giełdy, prywatyzacji, w nadzorze nad prywatnym systemem bankowym i w szkoleniu nowoczesnej i kompetentnej kadry menadżerskiej, itd.

(W innym miejscu dokumentu wysokość tej pożyczki ocenia się na 500 mln dolarów – Red.)

Rząd Polski apeluje także o pożyczkę stabilizacyjną w wys. 1 mld dol. od państw uprzemysłowionych. (...) Pożyczkę tę przeznaczono by na budowanie rezerw walutowych i podtrzymanie w ten sposób świeżo zunifikowanej i wymiennalnej waluty polskiej.

Dodatkowo, Rząd Polski apeluje o ulgę w obsłudze długów przez 36 miesięcy, a potem o znaczne i trwałe obniżenie długu w przyszłości.

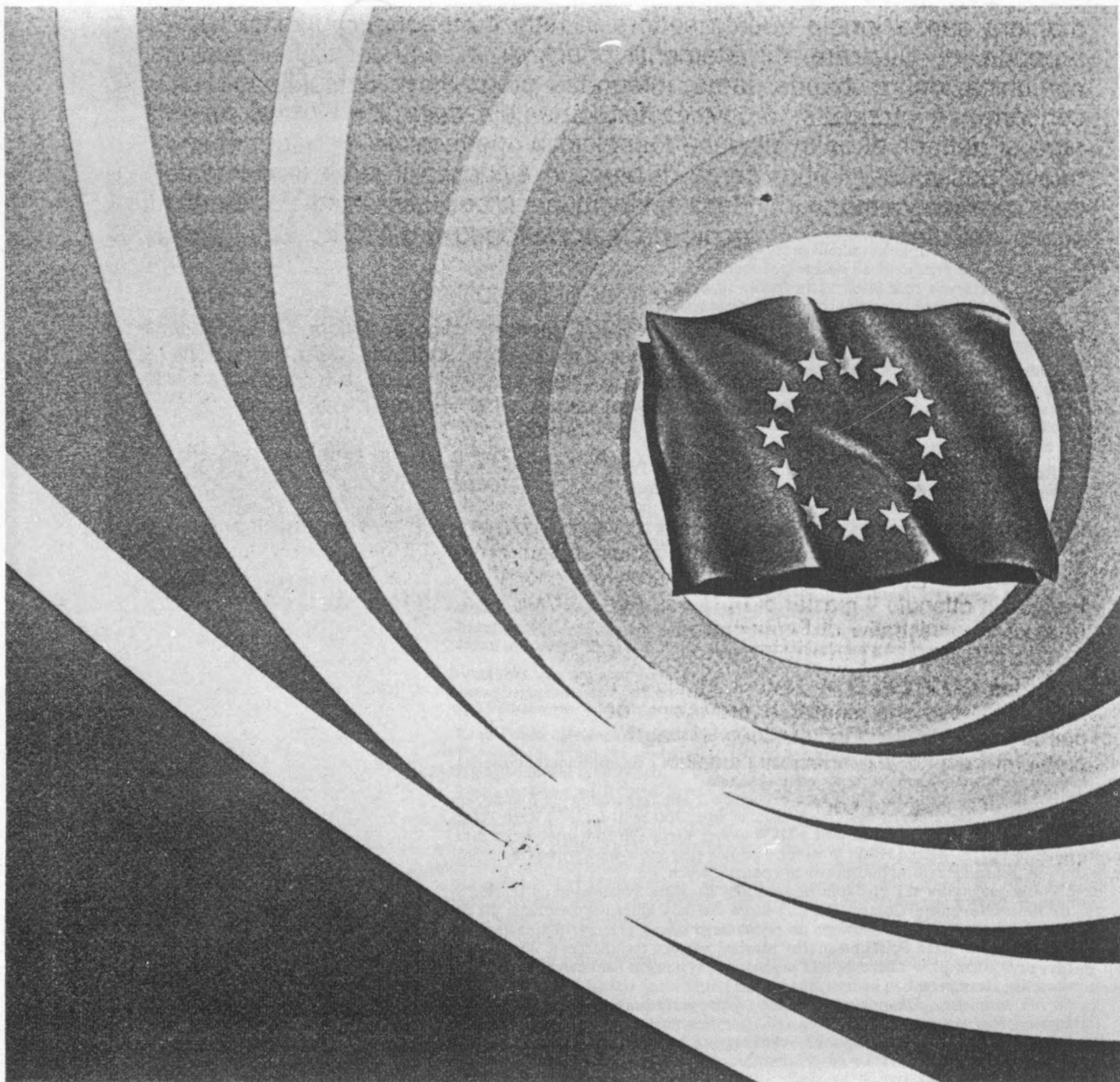
(Tu następuje prośba do Klubu Paryskiego o rozłożenie spłat należnych w 1988–90 r. – Red.)

Polska zamierza nadal spłacać bankom prywatnym pożyczki krótko-terminowe i kredyty handlowe w całości (...) a w stosunku do zadłużeń długo-terminowych prosi o sfinansowanie całości odsetek za lata 1989–90 i o negocjacje w sprawie znacznego umorzenia długów wg. planu Brady'ego.

Od Wspólnoty Europejskiej Polska spodziewa się większej integracji handlowej i finansowej (...).

(...) Potrzebne będą również inne formy pomocy. W najbliższych miesiącach ważna będzie pomoc żywnościowa. (...) Rząd Polski wita z zadowoleniem inicjatywę wielu rządów zachodnich pomocy w rozwoju sektora prywatnego oraz inwestycji w telekomunikacji, ochronie środowiska, badaniach naukowych, opiece zdrowia, itd.

Ten zasadniczy dokument uzupełniony jest tabelą, która podaje terminarz wprowadzenia etapów restrukturyzacji i innych reform oraz urynkwienia. Jeszcze w tym roku przewiduje się zmianę systemu indeksacji i wzmocnienie kontroli zarobków oraz stopniową likwidację subsydiów do cen, zwłaszcza żywności i węgla, a także wzmocnienie dyscypliny finansowej przedsiębiorstw i znaczną dewaluację złotego. Krytyczna faza urynkwienia przypaść ma na 1-szy kwartał przyszłego roku. M.in. ograniczy się dostępność kredytu i podwyższy jego oprocentowanie, wydatki na administrację ulegną dużym cięciom, zniesie się ulgi podatkowe dla obywateli. Od 2-go kwartału ma się rozpocząć prywatyzacja, wypuści się obligacje państwowe, zlikwiduje, albo bardzo ograniczy indeksację i wprowadzi ujednoczoną, wymiennalną walutę dla całej gospodarki. – Red.)

**PAMIĘTAJMY!
ŻE POLSKA BYŁA, JEST I BĘDZIE ZAWSZE
W EUROPIE**

14 MARCA 1978. W RZYMIE

WE WSZYSTKICH KRAJACH EUROPY POWOŁANA ZOSTAŁA DO ŻYCIA

EUROPEJSKA SOLIDARNOŚĆ DEMOKRATYCZNA

ZAŁOŻYCIEL: Karol Kleszczynski

CZYTAMY MIN. W STATUCIE

Świadomi i niezależni, natchnieni celem realizowania Europy zjednoczonej, wolnej i demokratycznej, ustanawiamy w Rzymie EUROPEJSKA SOLIDARNOŚĆ DEMOKRATYCZNA, pełnią woli oddając się dziełu:

- BUDOWANIA zaufania w obowiązki i prawa człowieka, w najwyższe wartości godności, solidarności i duchowości, w równość społeczną wszystkich obywateli narodów Europy;
- STAĆ W OBRONIE demokracji, wobec zagrożenia jej przez jakąkolwiek formę dyktatury;
- BRONIĆ wolności w zakresie prawa, sprawiedliwości i postępu;
- POTEPIAĆ rasizm, uprzywilejowania, nienawiść klasową, przemoc, ucisk, nędzę moralną i materialną oraz każdą inną formę degeneracji i poddaństwa;
- PODTRZYMYWAC prawo do wolności wyznania i myśli, jako podstawowych elementów etyki, która musi animować życie duchowe i społeczne każdego narodu;
- POPIERAĆ braterstwo narodów, bez względu na różnice językowe, rasy i religii – potwierdzając tym samym powszechność ideałów wolności.

CELE:

- 1- zachęcać do wszelkich inicjatyw zmierzających do podtrzymywania pokoju i bezpieczeństwa na świecie, poprzez podejmowanie akcji prewencyjnych inspirowanych na sprawiedliwości i wolności;

2- ułatwiać wszelką działalność wspomagającą rozwój współpracy międzynarodowej w rozwiązywaniu problemów o charakterze politycznym, ekonomicznym, społecznym, kulturalnym i ludzkim, poprzez spotkania, zjazdy, kongresy, seminaria, poprzez tworzenie ośrodków, instytutów, poprzez podróże naukowe i inne inicjatywy społeczne, takie jak: Solidarity International Club, itd;

3- rozwijać wymianę relacji bazujących się na równości, samookreśleniu i braterstwie narodów, połączonych duchem wiary i wzajemnego zrozumienia;

4- wspierać moralnie i materialnie – w miarę możliwości – upokorzonych i uciśnionych;

5- wysuwać i popierać propozycje pobudzające do interwencji kraje wysoko rozwinięte, w regionach niezamożnych Europy, celem wyrównania średniej poziomów ekonomicznych, socjalnych i kulturalnych;

6- włączać się w kampanie przeciw i bezrobociu, pokreślając znaczenie godności życia i pracy;

7- Popierać i realizować inicjatywy zmierzające do podania ręki ludziom o wypróbowanych zdolnościach i etyce, którzy dadzą gwarancje w wyborach powszechnych do Parlamentu Europejskiego i w pełnieniu innych funkcji administracyjnych lub politycznych.

POWOŁUJECIE DO ŻYCIA

KOMITETY PAŃSTWOWE
OKRĘGOWE
PROWINCJALNE
GMINNE

WSZELKIE INFORMACJE UDZIELA

BIURO MIĘDZYNARODOWE:
ITALIA-00187 ROMA
VIA XX SETTEMBRE 26
TEL. 06-4940583-484445
TELEFAX: 06-484444

Giving children a future

THE WORLD SUMMIT FOR CHILDREN

For further information, action guides, audio-visual resources, and public promotion materials contact:

UNICEF
World Summit Mobilization
UNICEF House
3 United Nations Plaza
New York, N.Y. 10017
USA
Telephone: (212) 326-7522
Fax: (212) 326-7464

APRIL 1990

What you can do

Here are some activities that could be carried out by non-governmental and volunteer organizations and individuals to help encourage a successful World Summit for Children with broad participation of leaders:

- Convene meetings of community and government leaders to discuss specific issues related to children.
- Organize youth forums to discuss the Summit and the Convention on the Rights of the Child and call for its early ratification and implementation.
- Persuade sports stars to promote the Summit through the mass media, youth and sports organizations, and stadium managements to display messages about the Summit during September games.
- Arrange encounters of leading artists, public personalities, writers and intellectuals to discuss the situation of children in the country and in the world.
- Organize exhibitions of photographs and art work by professional photographers and artists including children on child-related subjects.
- Organize peaceful marches to alert the public to such issues as survival and child development.
- Urge radio stations to broadcast talk shows for youth to ask questions concerning the Summit and problems affecting children in their communities.
- Seek the involvement of parliamentarians in the Summit through round-table discussions, town meetings and meet-the-people sessions.
- Join or organize candlelight vigils in your area. (For more information, contact 'Children's Vigils', Washington, D.C., (202) 546-1900.)
- Enlist the support of NGOs and civic and religious leaders through encounters/seminars on the well-being of children and of the importance of the Summit, and ask that all places of worship dedicate their services before and on the week of the Summit to children, with appropriate liturgy, music, prayers and sermons.
- Encourage airlines to play the Summit promotional video before the in-flight movie.
- Encourage transit authorities to display the Summit poster on buses or subway trains, and leading merchants to display the poster in store windows.
- Encourage school superintendents to include a Summit course (based on the Declaration and Plan of Action expected to be adopted by the Summit) during the school year beginning September 1990.
- Encourage regularly scheduled concerts and other performances during late September to be dedicated to children, and to include messages about the Summit in their printed programmes and displays.
- Ask radio and TV stations, and publications of all kinds, to run public service announcements and display ads about the Summit and the needs of children. (For more information, PSAs and mechanicals, contact: Bonnie Berlinghof, GCO, UNICEF, New York, (212) 503-0315.)
- Sell Summit T-shirts, buttons, posters, etc., to promote awareness and raise funds for local children's service and advocacy efforts. (For more information and to place orders, please contact: Bonnie Berlinghof, GCO, UNICEF, New York, (212) 503-0315.)
- Hold an exhibition on the Rights of the Child and invite prominent community leaders, the mass media and schoolchildren.
- Organize a road run, big walk or bike tour to raise awareness on children's issues.
- Raise funds to adopt a project in a developing country benefiting children.
- Persuade local and national libraries to highlight books on children.
- Organize essay-writing competitions among children and adults.
- Convince newspapers to carry supplements on children's issues on the weekend of the Summit.

ZMIANY WPROWADZONE DO DEKRETU O MOCY PRAWA Z DNIA 30 GRUDNIA 1989, NR. 416 W MOMENCIE JEGO PRZEKSZTAŁCENIA W USTAWĘ

DROGI RODAKU
OTO PRZYJACIELSKA
PORADA; PRZED JAKĄKOLWIEK
DECYZJĄ WYJAZDU NA EMIGRACJĘ
PRZECZYTAJ DOKŁADNIE USTAWĘ
UCHWALONĄ PRZEZ RZĄD
WŁOSKI.

Przekształcenie w Ustawę, ze zmianami, dekretu o mocy prawa z dnia 30 grudnia 1989, nr. 416, zawierającego nadzwyczajne normy dotyczące azylu politycznego, wjazdu i pobytu obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej i uregulowania sytuacji obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej i osób nie posiadających obywatelstwa już przebywających na terytorium Państwa. Zarządzenia dotyczące azylu.

Art. 1.

1. Dekret o mocy prawa z dnia 30 grudnia 1989, nr. 416, zawierający nadzwyczajne normy dotyczące azylu politycznego, wjazdu i pobytu obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej i uregulowania sytuacji obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej i osób nie posiadających obywatelstwa zostaje przekształcony w Ustawę ze zmianami, które są zawarte w załączniku do niniejszej Ustawy.

Artykuł 1 zostaje zastąpiony przez następujący artykuł:

«Art. 1. - (Uchodźcy). - 1. Od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu w zarządzeniach wewnętrznych wygasają skutki oświadczenia o ograniczeniu geograficznym oraz zastrzeżenia, o których w art. 17 i 18 Konwencji Genewskiej z dnia 24 lipca 1954 ratyfikowanej na mocy Ustawy z dnia 28 lipca 1951, nr. 722, zgłoszone przez Włochy w momencie podpisywania Konwencji. Rząd dokona niezbędnych kroków mających na celu formalne wycofanie tych ograniczeń i zastrzeżeń.

2. W celu nadania mocy wykonawczej normie, o której w paragrafie 1, Rząd zajmie się, w świetle artykułu 17 Ustawy z dnia 23 sierpnia 1988, nr. 400, reorganizacją, w ciągu sześćdziesięciu dni od momentu wejścia w życie niniejszego dekretu, organizacji kompetentnych oraz sposobu postępowania dotyczącego analizy podań o przyznanie statusu uchodźcy zgodnie z zarządzeniem zawartym w paragrafie 1.

3. Cudzoziemcy spoza Wspólnoty Europejskiej posiadający «mandat» Najwyższej Komisji do Spraw Uchodźstwa (ACNUR) w dniu 31 grudnia 1989, mają prawo do złożenia podania o przyznanie im statusu uchodźcy, zaadresowanego do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w okresie nie przekraczającym sześćdziesięciu dni od momentu wejścia w życie dekretu z mocą prawa przekształconego w Ustawę. Przyznanie takiego statusu nie upoważnia do korzystania z opieki społecznej.

4. Cudzoziemcowi mającemu zamiar wystąpić o przyznanie mu statusu uchodźcy nie jest dozwolony wjazd na obszar Państwa gdy na podstawie obiektywnego rozeznania dokonanego przez Policję Graniczną stwierdzi się że zainteresowana osoba:

a) jest już uznana za uchodźcę przez inne Państwo. W każdym razie nie jest dozwolone wydalenie jej do jednego z Państw wymienionych w paragrafie 10 artykułu 7; gdy:

b) przybywa z innego, nie będącego Państwem pochodzenia, Państwa, które uznaje Konwencję Genewską, w którym przebywała przez pewien okres, do którego nie wlicza się jednak czasu niezbędnego do przejechania przez jego terytorium aż do granicy włoskiej. W każdym razie nie jest dozwolone wydalenie jej do jednego z Państw wymienionych w paragrafie 10 artykułu 7;

c) znajduje się w sytuacji określonej przez artykuł 1, paragraf F Konwencji Genewskiej;

d) została skazana we Włoszech za jedno z przestępstw przewidzianych w artykule 380, paragrafy 1 i 2, kodeksu postępowania karnego lub została uznana za osobę zagrażającą bezpieczeństwu Państwa lub twierdzono jej przynależność do organizacji o charakterze mafijnym lub zajmujących się handlem narkotykami lub że należy do organizacji terrorystycznych.

5. Z wyjątkiem tego co przewiduje paragraf 3, cudzoziemiec mający zamiar wjechać na terytorium Państwa z zamiarem uzyskania statusu uchodźcy powinien złożyć w biurze policji granicznej podanie umotywowane i o ile jest to możliwe udokumentowane. W przypadku osób niepełnoletnich bez opieki, poinformuje się o tym terytorialnie kompetentny sąd, który zadziała zgodnie z kompetentnymi rozporządzeniami. W przypadku nieistnienia hipotezy, o której mówi paragraf 4, cudzoziemiec wybierze miejsce zamieszkania na terytorium Państwa. Prefekt terytorialnie kompetentny wyda, na prośbę osoby zainteresowanej, czasowe zezwolenie na pobyt, ważne do momentu zakończenia procedury przyznania statusu uchodźcy.

6. W przypadku decyzji o wydaleniu podjętej w oparciu o paragrafy 5 i 6 przysługuje prawo do odwołania sądowego.

7. Do momentu ogłoszenia nowych dyspozycji regulujących problem opieki nad uchodźcami, w zastępstwie wszelkiej innej formy udzielenia pierwszej opieki przewidzianej przez obowiązujące normy, w granicach istniejących możliwości dotyczących w/w celu przewidzianych przez budżet Państwa, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych jest upoważnione do udzielenia pomocy na okres nie przekraczający czterdziestu pięciu dni, osobom, które wystąpiły o status uchodźcy a wjechały na terytorium Włoch po wejściu w życie niniejszego dekretu. Owa pomoc zostanie wypłacona na prośbę występujących osób, o których mowa w paragrafie 5 o ile będą one pozbawione środków na utrzymanie i bez mieszkania we Włoszech.

8. Wysokość sumy, o której mowa w paragrafie 7 i sposób jej wypłacenia zostaną określone przez dekret wydany, w porozumieniu z Ministrem Skarbu, przez Ministra Spraw Wewnętrznych, w okresie nie przekraczającym sześćdziesięciu dni od momentu wejścia w życie niniejszego dekretu przekształconego w Ustawę.

9. Zobowiązanie wynikające z wprowadzenia w życie paragrafów 2 i 7 obliczane odpowiednio na następujące sumy: 3.000 milionów lirów i 67.500 milionów lirów rocznie na każdy z następujących lat 1990, 1991, 1992, zostanie zrealizowane w następujący sposób: suma 20.000 milionów lirów zostanie zrealizowana w ramach subwencji przewidzianej w rozdz. 4239 planu budżetowego na rok 1990 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i w odpowiednich rozdziałach dotyczących przewidywań na następne lata; suma w wys. 50.500 milionów lirów poprzez redukcję subwencji dotyczącej trzyletniego bilansu 1990-1992, wpisanej w rozdz. 6856 budżetu Ministerstwa Skarbu na rok 1990 używając, częściowo, na ten cel sumy przeznaczonej na «Interwencje na rzecz pracowników-immigrantów». W przypadku, ewentualnie, zwiększonego zobowiązania będzie się postępować na podstawie upoważnienia będącego następstwem nowej, specyficznej normy prawnej.

10. Minister Skarbu jest upoważniony do wprowadzania, mocą własnych dekretów, niezbędnych zmian w budżecie.

11. Osoby, które wystąpiły o azyl i jednocześnie skorzystały z zarządzeń przewidzianych przez rozporządzenie regulujące sytuację (sanatoria) pracowników-immigrantów nie tracą prawa do statusu uchodźczego. Nie zastosuje się w stosunku do nich zasady udzielenia pierwszej opieki».

Artykuł 2 zostaje zastąpiony przez następujący artykuł:

«Art. 2. - (Wjazd obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej na terytorium Państwa). - 1. Obcy obywatele spoza Wspólnoty Europejskiej mogą wjechać do Włoch z następujących powodów: turystyki, nauki, pracy zależnej i niezależnej, rodzinnych i wyznaniowych oraz z powodu leczenia.

2. Włoska służba graniczna ma obowiązek wbicia pieczętki z napisem «wjazd» i datą wjazdu do paszportów obcych obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej wjeżdżających do Włoch z jakiegokolwiek powodu. Służba graniczna ma również obowiązek spisać dane personalne obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej wjeżdżających do Włoch i przekazać je do centrum przetwarzania danych przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

3. Na mocy dekretów wydanych na podstawie wzajemnego porozumienia przez Ministrów Spraw Zagranicznych, Spraw Wewnętrznych, Budżetu i Planowania Gospodarki, Pracy i Opieki Społecznej i po wysłuchaniu Ministrów ewentualnie zainteresowanych sektorów i CNEL - u, najważniejszych, na płaszczyźnie krajowej, organizacji związkowych oraz Konferencji Państwo - Regiony określi się, corocznie, przed upływem 30 października, - przyływ do Włoch, w poszuki-

waniu zatrudnienia, cudzoziemców spoza Wspólnoty Europejskiej i opracuje ich adaptację społeczno — kulturową dokonując próby ustalenia jednorodnych kryteriów do zastosowania przez Wspólnotę Europejską. Na mocy tych samych dekrétów dokona się określenia programów inicjatyw społecznych i ekonomicznych mających na celu ułatwienie adaptacji społeczno-kulturowej cudzoziemców, zachowania tożsamości kulturowej i prawa do nauki i do domu.

4. W tym celu Rząd bierze pod uwagę:

a) Wymagania gospodarki narodowej;

b) możliwości finansowe oraz możliwości struktur administracyjnych dbających o właściwe przyjęcie obcych obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej zgodnie z międzynarodowymi konwencjami podpisanymi przez Włochy i zgodnie z rzeczywistą możliwością integracji obcych obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej w społeczeństwie włoskim;

c) podania o wydania zezwolenia na pobyt w celu zatrudnienia złożone przez obcych obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej przebywających na terytorium kraju, posiadających zezwolenie na pobyt wydane z powodów takich jak turystyka, nauka i jak również biorąc pod uwagę pewną liczbę obcych obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej już posiadających zezwolenie na pobyt uprawniające do podjęcia pracy wpisanych na listy zatrudnienia zgodnie z paragrafem 1 artykułu 11 Ustawy z dnia 30 grudnia 1986, nr. 943;

d) stosunki i zobowiązania międzynarodowe jak również stopień koncentracji we Wspólnocie Europejskiej.

5. Schemat dekretu, o którym mowa w paragrafie 3 zostaje przekazany kompetentnym Komisjom parlamentarnym permanentnym i po upływie czterdziestu pięciu dni zostaje ostatecznie przyjęty, po wcześniejszym przeanalizowaniu uwag sformułowanych przez Komisje».

Artykuł 3 zostaje zastąpiony przez następujący artykuł:

«Art. 3. — (Dokumenty wymagane przy wjeździe obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej na terytorium Państwa. Zatrzymanie na granicy). - 1. Na terytorium Państwa mogą wjechać cudzoziemcy, którzy w momencie kontroli granicznej okażą ważny paszport lub dokument równoważny uznawany przez władze włoskie oraz wizę, tam gdzie jest ona wymagana, i którzy będą przestrzegać obowiązujące przepisy, również administracyjne, dotyczące opieki zdrowia i ubezpieczenia i którzy dopełnią wymaganych formalności.

2. Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych określi, za pośrednictwem odpowiednich dekrétów wydanych w okresie do dnia 30 czerwca 1990, kraje w których będzie wymagana wiza wjazdowa do Włoch. W tym celu zostaną wzięte pod uwagę, w świetle już istniejących i przyszłych stosunków dwustronnych i wielostronnych, pochodzenie najbardziej nasilonych wpływów imigranckich, pochodzenie cudzoziemców spoza Wspólnoty Europejskiej przybyłych do Włoch, skazanych za handel narkotykami w ciągu ostatnich trzech lat.

3. Wiza wjazdowa jest wydawana przez Władze dyplomatyczne lub konsularne kompetentne w zależności od motywów podróży. W wizie określa się: cel podróży, czas trwania pobytu i jeżeli zachodzi taka potrzeba, ilość dozwolonych wjazdów na terytorium Państwa. (Określając dozwolone przejścia graniczne).

4. Z wyjątkiem tego co zostało przewidziane w Ustawie z dnia 4 maja 1983, nr. 184, zawierającej normy regulujące postępowanie dotyczące przysposobienia i powierzenia osób niepełnoletnich, urzędy policji granicznej będą zatrzymywać na granicy cudzoziemców, którzy nie dostosują się do poleceń, o których w paragrafie 1.

5. Urzędy wspomniane wyżej mają, również, obowiązek zatrzymania na granicy cudzoziemców, którzy mimo posiadania wizy zostali wydalen lub uznani za osoby zagrażające bezpieczeństwu Państwa lub wskazani jako osoby należące do organizacji mafijnych lub trudniące się nielegalnym handlem narkotykami lub należące do organizacji terrorystycznych, lub nie posiadają środków na utrzymanie we Włoszech. Nakaz zatrzymania musi być umotywowany na piśmie.

6. Osoba będąca w stanie przedstawić dokumentację potwierdzającą posiadanie dóbr lub zatrudnienie z regularnym wynagrodzeniem, lub zobowiązanie jakiejś firmy lub stowarzyszenia określonych przez dekret Ministra Spraw Wewnętrznych wydany w porozumieniu z Ministrem Spraw Socjalnych, lub też zobowiązanie osoby prywatnej, które zagwarantują jej utrzymanie, mieszkanie i opłacą podróż powrotną do kraju nie jest uznawana za osobę pozbawioną środków utrzymania nawet jeśli nie posiada wystarczającej ilości pieniędzy.

7. Rząd za pośrednictwem dekretu zastosowanego zgodnie z art. 17 Ustawy z dnia 23 sierpnia 1988, nr. 400, ustala kryteria i sposób wprowadzenia w życie paragrafu 6.

8. O ile fakt nie jest poważniejszym przestępstwem to każda osoba, która dokona czynów mających na celu ułatwienie cudzoziemcowi wjazdu na terytorium Państwa z naruszeniem norm niniejszego dekretu podlega grzywnie do dwóch milionów lirów. Jeżeli czyn jest popełnio-

ny w celu uzyskania korzyści materialnych lub jest popełniony przy współudziale trzech lub więcej osób to podlegają one karze pozbawienia wolności na okres od dwóch do sześciu lat oraz grzywnie w wys. od dwóch do dziesięciu milionów lirów.

9. Agenci morscy, komandytorzy i wektory lotnicze, które nie poinformują Władz policji o obecności, na pokładzie, cudzoziemców pozostających w pozycji nieunormowanej w świetle zarządzeń, o których mowa w paragrafie 1 podlegają sankcji administracyjnej w wys. od dwustu tysięcy do pięciuset tysięcy określonej przez prefekta. Zostaną zastosowane zarządzenia, o których w Ustawie z dnia 24 listopada 1981, nr. 689, wprowadzającej zmiany w systemie karnym.

10. W każdym razie wektor zostanie obciążony kosztami związanymi z odesłaniem do kraju obcego obywatela spoza Wspólnoty Europejskiej, który stawił się na granicy i został na niej zatrzymany ze względu na nieposiadanie wymaganych dokumentów».

Artykuł 4 zostaje zastąpiony przez następujący artykuł:

«Art. 4. — (Pobyt obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej na terytorium Państwa). - 1. Na terytorium Państwa mogą przebywać cudzoziemcy, którzy wjechali zgodnie z art. 3 i ci, którzy posiadają zezwolenie na pobyt wydane zgodnie z dyspozycjami zawartymi w niniejszym dekrete.

2. Zezwolenie na pobyt dla cudzoziemców, którzy wjadą do Włoch w celach turystycznych ma ważność określoną przez posiadaną przez nich wizę, w przypadkach, w których wiza nie jest wymagana zezwolenie w/w zostaje wydane na okres trzech miesięcy od momentu przekroczenia granicy.

3. Podanie o zezwolenie na pobyt powinno być złożone w ciągu ośmiu dni od daty wjazdu do kraju i zaadresowane do kwestora prowincji, w której przebywają cudzoziemcy zainteresowani. Zezwolenie zostaje wydane zgodnie z motywami określonymi w wizie, tam gdzie jest ona wymagana.

4. Zezwolenie na pobyt jest ważne przez okres dwóch lat z wyjątkiem okresów krótszych określonych przez niniejszy dekret lub przez inne obowiązujące zarządzenia oraz wskazówki zawarte w wizie wjazdowej. Również zezwolenie na pobyt wydane pracownikom sezonowym lub wydane w związku z wizytą złożoną krewnym pierwszego stopnia może mieć okres ważności poniżej dwóch lat. Zezwolenie na pobyt winno się okazywać na każde żądanie funkcjonariuszy i agentów policji.

5. Zezwolenie na pobyt wydane z powodów związanych z zatrudnieniem u osób trzecich z pracą niezależną z nauką lub z powodów rodzinnych może być wykorzystane w innych celach.

6. Zezwolenie na pobyt może być przedłużone. Wznowienie lub przedłużenie powtarne, zezwolenia na pobyt, mają okres trwania powójny w stosunku do okresu przyznanego za pierwszym razem. Kwestor prowincji, w której jest zameldowany lub zamieszkuje cudzoziemiec zainteresowany jest Władzą kompetentną jeżeli chodzi o przedłużenie lub wznowienie zezwolenia na pobyt. Zezwolenie na pobyt wydane w celu podjęcia studiów może być wznowione na okres nie przekraczający dwóch lat od momentu przepisowego zakończenia cyklu studiów, na które jest wpisany zainteresowany student.

7. Zezwolenie na pobyt dla cudzoziemców spoza Wspólnoty Europejskiej pozostających w związku małżeńskim z obywatelem/ką włoskim/ką i przebywających pod wspólnym dachem we Włoszech od ponad trzech lat jest wydawane na czas nieograniczony.

8. Pierwsze wznowienie zezwolenia na pobyt dokonane w świetle niniejszego artykułu będzie uzależnione od upewnienia się że cudzoziemiec posiada minimalny dochód odpowiadający emeryturze socjalnej. W/w dochód może pochodzić z pracy wykonywanej nawet w niepełnym wymiarze czasu u osób trzecich, z pracy niezależnej lub z innego legalnego źródła.

9. Cudzoziemcy posiadający zezwolenie na pobyt mają obowiązek zgłoszenia, Władzom, o których mowa w paragrafie 3, każdej zmiany miejsca zamieszkania w okresie piętnastu dni od momentu dokonania zmiany; osoby, które wystąpiły o i uzyskały wpis do spisu mieszkańców o czym w artykule 6 są zwolnione z tego obowiązku.

10. Cudzoziemcy, którzy wystąpią do Władz administracyjnych o przyznanie im licencji, prawa wpisu do Rejestrów profesjonalnych i innych rejestrów, potwierdzeń i podobnych akt mają obowiązek, w momencie składania podania, okazywania ważnego zezwolenia na pobyt zgodnego z autoryzacją, o którą się występuje. Działalność sportowa i rekreacyjna o charakterze czasowym nie podlega tego rodzaju zarządzeniom. Zostają utrzymane jako dalej obowiązujące zarządzenia na podstawie których do wykonywania określonej działalności fest wymagana odpowiednia wiza lub odpowiednie zezwolenie na pobyt.

11. Cudzoziemiec, którego zezwolenie na pobyt wygasło, zostało cofnięte lub anulowane nie może przebywać we Włoszech.

12. Można odmówić wydania zezwolenia na pobyt jeśli nie zostaną spełnione warunki i wymogi określone przez prawo i jeśli istnieją umotywowane powody dotyczące bezpieczeństwa Państwa, porządku publicznego oraz zdrowia publicznego. Odmowa wydania lub wznowienia

zezwoleń na pobyt jak również cofnięcie zezwoleń na pobyt zostają dokonane na podstawie umotywowanego zarządzenia na piśmie.

13. W przypadku cudzoziemców niepełnoletnich przebywających w instytucjach szkolnych zezwolenie na pobyt może być wydane przez kompetentną osobę, na prośbę dyrektora instytucji lub opiekuna osoby nieletniej.

14. Zezwolenie na pobyt dla cudzoziemców przebywających w instytucjach leczniczych lub w zgromadzeniach cywilnych lub kościelnych może być wydane przez kompetentną osobę, na prośbę osób odpowiedzialnych za instytucje w/w oraz na mocy upoważnienia wystawionego im przez zainteresowanego cudzoziemca.

15. Osoby, o których mowa w paragrafach 13 i 14 mają obowiązek zakomunikowania, w przeciągu ośmiu dni, kwesturze terytorialnie kompetentnej, nazwiska cudzoziemców, którzy opuszczają dany instytut lub zgromadzenie i tam gdzie jest to możliwe, nazwę miejscowości do której się udają. W przypadku cudzoziemców przebywających w instytucjach karnych w/w informacja zostaje przekazana w momencie ich uwolnienia.

16. Obowiązki, o których mowa w paragrafie 13 jak również obowiązki, o których mowa w paragrafie 15 o ile dotyczą one osób nieletnich zostaną przekazane do kompetentnego sądu dla nieletnich w celu zastosowania właściwych rozporządzeń».

Artykuł 5 zostaje zastąpiony przez następujący artykuł:

«Art. 5. – (Przekazywanie wiadomości osobom zainteresowanym oraz normy dotyczące opieki sądowej). - 1. Władza wydająca zarządzenia dotyczące wjazdu, pobytu i wydalenia cudzoziemców ma obowiązek poinformowania lub notyfikacji osobie zainteresowanej aktu dotyczącego jej wraz ze wskazówkami dotyczącymi możliwości zakwestionowania oraz z tłumaczeniem na język znany przez osobę zainteresowaną a tam gdzie jest to niemożliwe z tłumaczeniem na jęz. francuski, angielski lub hiszpański.

2. W przypadku odmowy przyznania statusu uchodźca osoba zainteresowana może się odwołać do regionalnego sądu administracyjnego w miejscu jej zamieszkania.

3. W przypadku odmowy lub cofnięcia zezwoleń na pobyt jak również w przypadku zarządzenia o wydaleniu osoba zainteresowana ma prawo odwołać się do regionalnego sądu administracyjnego w miejscu jej zamieszkania.

4. Nie naruszając zarządzeń przewidzianych w paragrafie 5 artykułu 7 dotyczących porządku publicznego i bezpieczeństwa Państwa w przypadku zaproponowania i notyfikacji w ciągu piętnastu dni od momentu zapoznania się z w/w zarządzeniem, przypadkowego, podania o zawieszenie rozporządzenia, zawieszają się wykonanie rozporządzenia o wydaleniu zastosowanego przez prefekta aż do momentu podjęcia ostatecznej decyzji zapobiegawczej.

5. Terminy określone przez artykuł 36 królewskiego dekretu z dnia 17 sierpnia 1907, nr. 642, jak również terminy określone przez artykuł 21 i następną Ustawy z dnia 6 grudnia 1971 nr. 1071 zostają skrócone o połowę, jeżeli chodzi o odwołania przewidziane przez paragrafy 2 i 3 niniejszego artykułu.

6. Zarządzenie o wydaleniu obcego obywatela spoza Wspólnoty Europejskiej już raz wydalonego, który ponownie wjechał na terytorium Państwa jest wykonane w trybie natychmiastowym nawet przy istnieniu podania o zawieszenie rozporządzenia».

Art. 6

1. Cudzoziemcy posiadający zezwolenie na pobyt mają prawo do rejestracji w spisie mieszkańców miejscowości w której mieszkają na stałe zgodnie z normami obowiązującymi włoskich obywateli.

2. Burmistrzowie odnotowują rejestrację lub zmianę rejestracji w spisie ludności na zezwoleniu na pobyt i informują o tym w ciągu dziesięciu dni, kwesturę prowincji.

3. Dowód osobisty, ważny tylko na terytorium Państwa i przez okres ważności zezwoleń na pobyt; jest wydawany tym cudzoziemcom, którzy są zarejestrowani w spisie mieszkańców zgodnie z paragrafem 1, na specjalnym formularzu zatwierdzonym dekretem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Artykuł 7 zostaje zastąpiony przez następujący artykuł:

«Art. 7. – (Wydalenie spoza terytorium Państwa). - 1. Podtrzymując to co zostało powiedziane przez kodeks karny, przez normy o narokach, przez artykuł 25 Ustawy z dnia 22 maja 1975, nr. 152 zawierający zarządzenia dotyczące ochrony porządku publicznego oraz zgodnie z zarządzeniami przewidzianymi w paragrafie 2 artykułu 9 niniejszego dekretu, cudzoziemcy skazani na mocy prawomocnego wyroku za jedno z przestępstw przewidzianych przez paragrafy 1 i 2 kodeksu

postępowania karnego zostają wydaleny z terytorium Państwa.

2. Zostają również wydaleny z terytorium krajowego i cudzoziemcy, którzy pogwałcili zarządzenia dotyczące wjazdu i pobytu lub ponoszą odpowiedzialność bezpośrednią lub pośrednią za wykroczenia popełnione we Włoszech lub zagranicą dotyczące poważnego łamania przepisów walutowych i celnych włoskich zarządzeń podatkowych oraz norm o ochronie dorobku artystycznego, jak również za wykroczenia dotyczące pośredniczenia w znalezieniu siły roboczej, za wykorzystywanie prostytutki, za popełnienie gwałtu i wszelkich innych przestępstw zagrożających swobodzie seksualnej.

3. To zarządzenie może być również zastosowane w stosunku do cudzoziemców zaliczanych do jednej z kategorii, o których w artykule 1 Ustawy z dnia 27 grudnia 1956, nr. 1423 zawierającym normy dotyczące prewencji, zastąpionym przez artykuł 2 Ustawy z dnia 3 sierpnia 1988, nr. 327 jak również w stosunku do cudzoziemców znajdujących się w sytuacji, o której mowa w artykule 1 Ustawy z dnia 31 maja 1965, nr. 575 zawierającym zarządzenia przeciw mafii, zastąpionym przez artykuł 13 Ustawy z dnia 13 września 1982, nr. 646.

4. Prefekt wydaje umotywowany dekret na mocy, którego cudzoziemiec zostaje wydany z terytorium Państwa. W przypadku cudzoziemca podlegającego postępowaniu karnemu jest niezbędny dokument «nulla osta» wydany przez Władzę sądową. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zostaje natychmiast poinformowane o zastosowaniu dekretu o wydaleniu.

5. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych może na mocy umotywowanego dekretu oraz mając na względzie porządek publiczny i bezpieczeństwo Państwa spowodować wydalenie i odwiezienie na granicę cudzoziemca będącego przejazdem lub zamieszkałego na stałe na terytorium Państwa, uprzednio otrzymawszy, o ile cudzoziemiec podlega postępowaniu karnemu, «nulla osta» wydany przez Władze sądowe. Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Zagranicznych zostają prewencyjnie poinformowani o wydaniu takiego dekretu.

6. Cudzoziemiec wydany i odesłany do kraju pochodzenia, a jeżeli nie jest to możliwe, do kraju, z którego przybył z wyjątkiem przypadku, w którym na umotywowaną prośbę zainteresowanego Władze policyjne zezwolą na obranie innego miejsca przeznaczenia biorąc pod uwagę okoliczności zagrażające życiu, wolności osobistej ze względu na przynależność rasową, na płeć, język, obywatelstwo, wyznaczenie poglądy polityczne, warunki osobiste i socjalne.

7. Z wyjątkiem tego co jest przewidziane w paragrafie 5 kwestor nakazuje cudzoziemcowi opuścić terytorium Państwa (w terminie nie przekraczającym piętnastu dni) lub stawić się w kwesturze w celu doprowadzenia na granicę w tym samym terminie.

8. Kopia nakazu zostaje doręczona cudzoziemcowi, który ma obowiązek okazać ją Władzom policji granicznej przed opuszczeniem terytorium Państwa oraz na każde żądanie Władz.

9. Cudzoziemiec, który nie dostosuje się do nakazu i pozostanie na terytorium Państwa przekraczając ustalony termin zostanie natychmiast doprowadzony na granicę.

10. W każdym razie nie jest dozwolone wydalenie ani doprowadzenie na granicę cudzoziemca w celu skierowania go do Państwa w którym może być przedmiotem prześladowań z powodu przynależności rasowej, płci, języka, obywatelstwa, wyznania, poglądów politycznych i warunków, lub z którego może być skierowany do trzeciego Państwa, w którym nie będzie chroniony przed prześladowaniami.

11. W przypadku, w którym jest niezbędne dokonanie, w związku z zarządzeniem o wydaleniu, dodatkowych ustaleń dotyczących tożsamości i narodowości cudzoziemca, lub uzyskanie dokumentów i niezbędnych wiz lub w każdym innym przypadku, w którym nie można dokonać natychmiastowego wydalenia, kwestor miejscowości, w której przebywa cudzoziemiec, może zwrócić się do sądu, bez spełniania dodatkowych formalności, z prośbą o zastosowanie w stosunku do osoby objętej nakazem wydalenia, nadzoru specjalnego przez Władze policyjne z obowiązkiem lub bez przebywania w określonej miejscowości.

12. W przypadkach szczególnie pilnych kwestor może zwrócić się do przewodniczącego sądu z prośbą o prowizoryczne zastosowanie środków przewidzianych w paragrafie 11 nawet przed wszczęciem postępowania. W przypadku pogwałcenia obowiązków wynikających ze specjalnego nadzoru cudzoziemiec zostaje aresztowany i podlega karze więzienia do dwóch lat».

Artykuł 8 zostaje wyeliminowany.

Artykuł 9 zostaje zastąpiony przez następujący artykuł:

«Art. 9. – (Uregulowanie pozycji obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej już przebywających na terytorium Państwa). - 1. W ciągu stu osiemdziesięciu dni od daty wejścia w życie niniejszego dekretu, oby-

watele spoza Wspólnoty Europejskiej oraz osoby nie posiadające obywatelstwa przebywające we Włoszech w dniu 31 grudnia 1989 mają obowiązek uregulowania swojej pozycji dotyczącej wjazdu i pobytu zwracając się, również w sposób określony przez paragraf 14 artykułu 14, do władz policji o wydanie zezwolenia na pobyt, o którym w artykule 4 nawet jeśli nie posiadają przepisowych wiz wjazdowych. Niniejsze zarządzenie nie obejmuje osób skazanych we Włoszech na mocy prawomocnego wyroku za przestępstwa, o których mowa w artykule 380, paragrafy 1 i 2, kodeksu postępowania karnego lub uznanych za osoby zagrażające bezpieczeństwu Państwa.

2. W tym celu zainteresowane osoby winny zgłosić się do odpowiednich urzędów przy kweturach lub komisariatach policji terytorialnie kompetentnych legitymując się paszportem lub dokumentem równorzędnym lub w przypadku nie posiadania takich dokumentów z oświadczeniem wystawionym przez Radę Miejską w miejscu stałego zamieszkania zainteresowanej osoby lub z zaświadczeniem stwierdzającym tożsamość zainteresowanego cudzoziemca złożonym przez dwie osoby niecenzurowane, posiadające obywatelstwo włoskie lub też pochodzące z tego samego Państwa, z którego pochodzi zainteresowany cudzoziemiec, a w przypadku osób nie posiadających obywatelstwa przez osoby pochodzące z tego samego Państwa, w którym on ostatnio przebywał, regularnie przebywające we Włoszech przynajmniej od roku. Złożenie fałszywego oświadczenia lub zaświadczenia jest karalne zgodnie z normami zawartymi w pierwszym i trzecim paragrafie artykułu 495 kodeksu karnego ze zwiększeniem kary o jedną trzecią. Skazanie cudziemca za fałszywe oświadczenie towarzyszy nakaz wydalenia z terytorium Państwa. Stosuje się przepisy, uznane za stosowne, zawarte w Ustawie z dnia 4 stycznia 1968, nr. 15. Kopie oświadczenia i dokumentu stwierdzającego tożsamość zostają przekazane, wraz z innymi dowodami, o ile okażą się one niezbędne, potwierdzającymi tożsamość, do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Przy w/w Ministerstwie zostanie otwarty specjalny rejestr zajmujący się wyłącznie sprawdzeniem innych sposobów stwierdzenia tożsamości zainteresowanych osób.

3. W przypadku składania podania o zezwolenie na pobyt z powodu nauki o ewentualne wydanie odpowiedniego zezwolenia na pobyt i jego odnowa są regulowane odpowiednimi przepisami uzależnionymi od prezentacji wymaganej dokumentacji, z której wynika, że osoba zainteresowana była wpisana na uniwersytet lub do innej włoskiej instytucji szkolnictwa przed datą wejścia w życie niniejszego dekretu. W przypadku, w którym występuje się o pobyt z powodu pracy wydanie odpowiedniego zezwolenia na pobyt upoważnia do wpisania się na listy zatrudnienia przeznaczone dla pracowników włoskich do dyspozycji w każdym okręgu, do wystąpienia o tzw. książeczkę pracy (zezwole nie na pracę) i do podpisywania wszelkich umów o pracę włącznie z umowami dotyczącymi przygotowania zawodowego zgodnie z normami obowiązującymi pracowników krajowych z wyłączeniem zatrudnienia w sektorze państwowym. W przypadku, w którym występuje się o zezwolenie na pobyt w celu wykonywania pracy niezależnej lub wolnego zawodu są przestrzegane normy obowiązujące w tej materii. Cudzoziemcy spoza Wspólnoty Europejskiej i osoby nie posiadające obywatelstwa, które w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu otrzymały zezwolenie na pobyt z powodów innych niż zatrudnienie mogą starać się o wpis na listy zatrudnienia. W każdym razie zostaje zniesiony limit, obowiązujący studentów, pięciuset godzin rocznie przewidzianych przez paragraf 3 artykułu 6 Ustawy z dnia 30 grudnia 1986, nr. 943.

4. Dozwolone jest zatrudnienie obywateli obcego pochodzenia do wykonywania zawodów pielęgniarskich w jednostkach państwowej Służby Zdrowia; w tym celu miejscowe jednostki Służby Zdrowia, instytucje i kliniki prywatne i objęte konwencją z państwem mogą podpisywać dwuletnie umowy o pracę, które mogą być odnawiane. Mocą dekretu wydanego, w porozumieniu z Ministrem Skarbu, z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej, przez Ministra Zdrowia ustala się dla każdego regionu liczbę osób, które mogą być zatrudnione, ustaloną proporcjonalnie do braków osobowych, kryteria oceny tytułów i przygotowania zawodowego, które zagwarantują rzeczywiste wykonywanie zawodu ew. świetle umów o pracę, o których jest mowa w niniejszym paragrafie, wynagrodzenia i opłaty socjalne.

5. Obywatele spoza Wspólnoty Europejskiej i osoby nie posiadające obywatelstwa, które zadbają o uregulowanie ich sytuacji zgodnie z niniejszym artykułem nie podlegają karze za przekroczenie norm obowiązujących w zakresie wjazdu i pobytu cudzoziemców.

6. Obywatele spoza Wspólnoty Europejskiej i osoby nie posiadające obywatelstwa regularnie upoważnieni do przebywania na terytorium krajowym mogą zakładać spółki spółdzielcze i być członkami spółek spółdzielczych zgodnie z normami, o których mowa w artykułach 2511 i następnym kodeksu cywilnego oraz z normami dotyczącymi w/w problematyki również gdy są obywatelami krajów, z którymi nie istnieje umowa o wzajemności.

7. Osoby, które przekroczyły przepisy i zarządzenia dotyczące gośzczenia cudzoziemców nie podlegają sankcjom karnym lub administracyjnym o ile w ciągu stu dwudziestu dni od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu dostosują się do zarządzeń w nim zawartych.

8. Pracodawcy, którzy poinformują o fakcie zatrudnienia przez

nich cudzoziemców w sposób niezgodny z prawem, przed lub w momencie wejścia w życie niniejszego dekretu, nie podlegają karze za przekroczenie norm dotyczących zatrudnienia, ani za przekroczenie norm określonych przez Ustawę z dnia 30 grudnia 1986, nr. 943, z sukcesywnymi zmianami i uzupełnieniami ani też za przekroczenie norm dotyczących pobytu cudzoziemców o czym w tekście dot. ustaw policji i w regulaminie wykonawczym o ile nie miał miejsca prawomocny wyrok. Wspomniani pracodawcy nie mają obowiązku wpłacenia składek ubezpieczeniowych i wszystkich innych form ubezpieczeniowych odpowiadających okresowi zatrudnienia przez nich cudzoziemców, poprzedzającemu wejście w życie niniejszego dekretu jak również nie są zobowiązani do w/w świadczeń za okres poprzedzający uregulowanie stosunków pracy oraz nie podlegają sankcjom przewidzianym za uchylanie się od płacenia świadczeń i za idące tym niedopełnienie wymogów administracyjnych. Wymienione zarządzenia dotyczą osób, które w ciągu stu dwudziestu dni od wejścia w życie niniejszego dekretu złożą w/w denuncję.

9. Okres zatrudnienia pracownika niezgodnie z przepisami, poprzedzający go lub istniejący w momencie wejścia w życie niniejszego dekretu nie jest brany pod uwagę jeżeli chodzi o świadczenia ubezpieczeniowe i inne z wyjątkiem przypadku w którym pracodawca dostosował się do zarządzeń zawartych w paragrafie 8 uiszczenia świadczenia na rzecz pracownika odpowiadające w/w okresowi zatrudnienia.

Jeżeli chodzi o okres zatrudnienia poprzedzający lub istniejący w momencie wejścia w życie niniejszego dekretu to pracownik może zastąpić pracodawcę i po przedstawieniu odpowiedniej dokumentacji stwierdzającej istnienie umowy o pracę składek ubezpieczeniowe dotyczące ubezpieczenia ogólnego, ubezpieczenia od inwalidztwa, od starości i inn.

10. W każdym razie pracownicy, którzy uregulowali swoją pozycję mają prawo wystąpić do pracodawcy o wpłacenie właściwych i obowiązujących składek nawet jeśli nie poinformowali oni kompetentnych instancji o istnieniu nieregularnego zatrudnienia poprzedzającego niniejszy dekret lub o istnieniu zatrudnienia określonego w paragrafie 8.

11. Pracodawcy, którzy poczynili od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu przekształconego w Ustawę z dnia 29 lutego 1980, nr. 33, w art. 27 Ustawy z dnia 29 kwietnia 1949, nr. 264 będą podlegać trzykrotnie zwiększonym odpowiednim sankcjom.

12. Obywatele spoza Wspólnoty Europejskiej i osoby nie posiadające obywatelstwa, które wystąpiły z podaniem o uregulowanie własnej pozycji zgodnie z paragrafem 1, a które nie posiadają prawa do opieki zdrowotnej z innego tytułu, mogą wystąpić o ubezpieczenie ich przy «Servizio sanitario nazionale» (Państwowa Służba Zdrowia) i wpisać się do «Unità Sanitaria Locale» (Miejscowa Jednostka Służby Zdrowia) przy Radzie Miejskiej miejscowości, w której mieszkają. Obywatele w/w są zwolnieni z opłat, tylko za rok 1990, określonych artykułem 5 dekretu mającego moc prawa z dnia 30 grudnia 1979, nr. 663, przekształconego, z poprawkami, przez Ustawę z dnia 29 lutego 1980, nr. 33.

13. Dla celów, o których w paragrafie 12, Krajowy Fundusz Zdrowia na rok 1990 został zwiększony o 22.880 miliony lirów. W/w suma została uzyskana drogą redukcji wyznaczonych sum zanotowanych w rozdziale 6856 budżetu Ministerstwa Skarbu na rok 1990. Rezerwa dotycząca «Interwencji na rzecz imigrantów pracujących» zostanie częściowo wykorzystana na ten cel.

14. Ministerstwo Skarbu jest upoważnione do wprowadzania niezbędnych zmian w budżecie mocą własnych dekretów».

Artykuł 10 zostaje zastąpiony przez następujący artykuł:

«Art. 10. - (Uregulowanie pracy niezależnie wykonywanej przez obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej przebywających na terytorium Państwa. Normy dotyczące wykonywania wolnego zawodu). - 1. Obywatele spoza Wspólnoty Europejskiej i osoby nie posiadające obywatelstwa przebywające we Włoszech w dniu 31 grudnia 1989, które uregulują ich pozycję odnośnie wjazdu i pobytu, o ile zamierzają podjąć prace w rzemiośle lub w handlu mają obowiązek wpisać się na listy o których mówi Ustawa z dnia 8 sierpnia 1985, nr. 443 lub do rejestru, określonym przez Ustawę z dnia 11 czerwca 1971 nr. 426, albowiem w ten sposób otrzymają zezwolenie na wykonywanie działalności handlowej bez względu na to czy istnieje umowa o wzajemności.

2. Odnośnie wpisu do rejestru, o którym w Ustawie z dnia 11 czerwca 1971, nr. 426, w ciągu stu dwudziestu dni od daty wejścia w życie niniejszego dekretu, regiony zorganizują specjalne kursy przygotowania zawodowego korzystając z pomocy izb handlu, przemysłu, rzemiosła i rolnictwa i innych instytucji państwowych oraz innych instytucji, które będą posiadały cechy, o których w artykule 5 Ustawy z dnia 21 grudnia 1978, nr. 845 (Ustawa ramowa dotycząca problematyki kształcenia zawodowego). Owe kursy będą przygotowywały do wykonywania działalności handlowej, będą zarezerwowane dla obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej, o których w paragrafie 1, ich czas trwania będzie wynosił przynajmniej 120 godz. W ciągu stu dwudziestu dni od dnia w/w

izby handlu mają obowiązek wyznaczyć specjalne sesje egzaminacyjne, o których w artykułach 5 i 6 Ustawy z dnia 11 czerwca 1971, nr. 426, przeznaczone dla w/w obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej. Kryteria i sposób przeprowadzenia sesji egzaminacyjnych są ustalone przez dekrety wydawane przez Ministerstwo przemysłu, handlu i rzemiosła.

3. Jeżeli chodzi o wpis do rejestru, o którym w ustawie z dnia 11 czerwca 1971, nr. 426, w przypadku obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej, o których w paragrafie 1 abstrahuje się od wypełniania obowiązków szkolnych. Programy kursów i egzaminów, o których w paragrafie 2 muszą, w każdym razie, zapewnić poziom znajomości języka włoskiego i poziom kultury ogólnej odpowiadające poziomowi wynikającemu z posiadania dyplomu szkoły podstawowej.

4. W ciągu stu dwudziestu dni od dnia wejścia w życie Ustawy o przekształceniu niniejszego dekretu, ureguje się, na mocy dekretu Prezydenta Republiki wydanego zgodnie z uchwałą Rady Ministrów i na propozycję Ministra Oświaty i zgodnie z normami Wspólnoty Europejskiej uznawanie tytułów naukowych i zawodowych jak również kwalifikacji zawodowych uzyskanych w kraju pochodzenia i zostaną zorganizowane kursy dostosowujące i uzupełniające, które będą odbywać się we włoskich instytucjach szkolnych i uniwersyteckich.

5. Obywatele spoza Wspólnoty Europejskiej i osoby nie posiadające obywatelstwa, którzy w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu prowadzili działalność ekonomiczną wykraczając przeciw normom regulującym uprawnienia pozwalające na jej prowadzenie oraz na wpis na listy, do rejestru oraz na listy imienne, a którzy w ciągu roku od daty wymienionej wyżej uregują ich pozycję nie będą podlegali karze za dokonane wykroczenia aż do dnia wejścia w życie niniejszego dekretu z wyjątkiem działalności mającej do czynienia z bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi.

6. Zgodnie z uchYLENIEM dyspozycji zawartych w paragrafach pierwszym i czwartym artykułu 1 Ustawy z dnia 19 maja 1976, nr. 398, właściciele administracyjnych zezwoleń na prowadzenie handlu wdrogowego mogą zatrudnić do pięciu pracowników, obywateli spoza Wspólnoty Europejskiej lub osób nie posiadających obywatelstwa przebywających we Włoszech w dniu 31 grudnia 1989, które ureguowały własną pozycję odnośnie wjazdu i pobytu.

7. Za wyjątkiem tego co jest powiedziane w paragrafie 5, obywatele spoza Wspólnoty Europejskiej posiadający dyplom magistra lub inny dyplom uzyskany we Włoszech lub posiadający legalne uznanie w/w tytułów, uzyskanych zagranicą, mogą stawiać do egzaminów habilitacji zawodowej i składać podania o wpisanie ich na listy zawodowe w świetle uchylonego zarządzenia, które przewidywało, że do wykonywania określonych zawodów było niezbędne posiadanie obywatelstwa włoskiego».

Artykuł 11 zostaje zastąpiony przez następujący artykuł:

«Art. 11. - (Reklama — Sprawozdanie dla Parlamentu — Pomoc dla Regionów). - 1. Prezydium Rady Ministrów — Departament Informacji i Edytorstwa, urzędy Ministerstwa pracy i opieki społecznej, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, Regionów, jak również patronatów, instytucji i fundacji o charakterze socjalnym zadbać, korzystając również ze współpracy ze stowarzyszeniami imigrantów i uchodźców i z organizacjami wolontariuszy, o jak najszerze rozreklamowanie zarządzeń o których w niniejszym dekrete w celu poparcia uregulowania pozycji pracowników spoza Wspólnoty Europejskiej przebywających na terytorium Państwa. W celu uregulowania sytuacji istniejącej wcześniej, zainteresowane osoby mogą zwrócić, się do patronatów o czym w dekrete mającym moc prawa wydanym przez tymczasowego Prezydenta Państwa dnia 29 lipca 1947, nr. 804 wraz z modyfikacjami i uzupełnieniami.

2. Przed upływem 31 grudnia każdego roku Rząd przedstawi Parlamentowi sprawozdanie o zastosowaniu niniejszego dekretu podając liczbę ogólną cudzoziemców spoza Wspólnoty Europejskiej przebywających z różnych powodów w Państwie i określając ilość wydanych zezwoleń na pobyt, ilość wydalonych oraz ilość osób zatrudnionych oraz uczęszczających do szkół i na uniwersytety.

3. Na mocy dekretu Prezesa Rady Ministrów udzieli się pomocy Regionom, które przy współpracy Rad Miejskich miejscowości, w których jest największe nasilenie imigrantów opracują programy realizacji ośrodków przyjmujących imigrantów, uchodźców i ich rodziny.

4. Na cele, o których w paragrafie 3 przewidziano i zatwierdzono sumę 30 miliardów lirów na każdą z inicjatyw finansowych, które zostaną zrealizowane w latach 1990, 1991 i 1992.

Niniejszą sumę otrzyma się redukując wysokość, wpisu określonej sumy w trzyletnim budżecie na lata 1990 - 1992, figurującej w rozdziale 6856 budżetu Ministerstwa Skarbu na rok 1990 oraz wykorzystując, częściowo sumy przewidziane na «Interwencje na rzecz pracujących imigrantów».

5. Sumy, o których mowa w paragrafie 3 zostaną cofnięte o ile zainteresowane instytucje, w ciągu najbliższych osiemnastu miesięcy nie zrealizują sfinansowanych programów.

6. W ciągu sześćdziesięciu dni od dnia wejścia w życie Ustawy przekształcającej niniejszy dekret zostaną ogłoszone mocą dekretu wydanego przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem do spraw Regionów i po wysłuchaniu Ministra do spraw socjalnych niezbędne normy obowiązujące».

Artykuł 12 zostaje zastąpiony przez następujący artykuł:

«Art. 12. - (Zaangażowanie dwustu pracowników opieki społecznej i inne zarządzenia dotyczące administracji państwowej). - 1. W celu stawienia czoła pilnym i niecierpiącym zwłoki wymaganiom wynikającym z nowych zadań, o których w niniejszym dekrete oraz w celu zapewnienia jak najlepszej sprawności działania struktur przeznaczonych dla imigrantów spoza Wspólnoty Europejskiej i dla osób nie posiadających obywatelstwa i dla ich rodzin Ministerstwo pracy i opieki społecznej jest upoważnione do ogłoszenia trzech konkursów publicznych mających na celu zatrudnienie, na siódmym poziomie funkcyjnym, odpowiednio, dwustu pracowników opieki społecznej, osiemdziesięciu magistrów sojologii i dwudziestu magistrów psychologii którzy będą pracować w urzędach pracy i zatrudnienia również w regionach pozostających na statucie specjalnym.

2. Konkursy zostaną przeprowadzone w oparciu o posiadane tytuły i rozmowę na tematy dotyczące charakteru wykonywanych funkcji. Tytuły, które będą brane pod uwagę oraz tematy kolokwium zostaną określone dekretem Ministra pracy i opieki społecznej wydanym w porozumieniu z Ministrem zatrudnienia w sektorze państwowym. Składanie dokumentów dotyczących konkursu powinno się skończyć w ciągu dziewięćdziesięciu dni od daty powołania komisji egzaminacyjnej.

3. W celu jak najszybszego zaangażowania personelu, o którym w paragrafie 1 i w związku z uchYLENIEM norm zawartych w artykule 2 dekretu o mocy prawa z dnia 27 grudnia 1989, nr. 413, zawierającego normy nadzwyczajne dotyczące wynagrodzeń pracowników zatrudnionych na stanowiskach państwowych w stopniu kierowniczym i kategorii równorzędnych, zatrudnienia w administracji państwowej, profili profesjonalnych i różnych poziomów zatrudnienia personelu Ministerstwa pracy i opieki społecznej, o czym w dekrete Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 1987, zostaje zwiększona, mocą dekretu Prezesa Rady Ministrów wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ilość miejsc pracy do 300, bez zwiększania zobowiązań finansowych dodatkowych, o czym w paragrafie 1 i z jednoczesną redukcją miejsc odpowiadających określonym profilom zawodowym o poziomie funkcyjnym niekoniecznie odpowiadającym siódmemu.

4. W ciągu sześćdziesięciu dni od dnia wejścia w życie Ustawy o przekształceniu niniejszego dekretu, przy przejściach granicznych kolejowych, portowych i lotniczych powstaną na mocy dekretu wydanego przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych i po wysłuchaniu Ministrów Zdrowia, Spraw Socjalnych, Pracy i Opieki Społecznej, struktury przyjmujące, mające za zadanie udzielić wszelkich niezbędnych informacji, a w wypadku potrzeby udzielić pierwszej pomocy cudzoziemcom wjeżdżającym na terytorium Włoch. W tego rodzaju biurach będą zatrudnieni przynajmniej dwaj pracownicy opieki społecznej i inny personel administracyjny specjalnie oddelegowany jak również wolontariusze.

5. Na pokrycie kosztów zobowiązań wymienionych w paragrafie 4 przeznaczy się 5 miliardów lirów każdorazowo na koszty poniesione w latach 1990, 1991 i 1992 uzyskanych poprzez redukcję sum przewidzianych w trzyletnim budżecie 1990 - 1992, figurujących w rozdziale 6856 budżetu Ministerstwa Skarbu na rok 1990 i przez częściowe wykorzystanie sum przewidzianych na «Interwencje na rzecz imigrantów pracujących».

6. Z wyjątkiem nadzwyczajnych wymagań Policji Państwowej, Arma dei Carabinieri, i Straży Finansowej związanych z kontrolą terytorialną i zapobieganiem i represją przestępstw, w celu zastosowania niniejszego dekretu personel Policji zostaje zwiększony o 700 jednostek w roli agentów i asystentów, o 260 jednostek w roli kierowniczej, o 30 jednostek w roli komisarzy, o 10 jednostek w roli nadzórnej (odp. roli dyrektorskiej), którzy zostaną zatrudnieni w urzędach policji granicznej i urzędów dla cudzoziemców.

7. Zatrudnienie 700 agentów kadetów zostanie dokonane zgodnie z procedurą określoną przez paragrafy 3,4 i 5 artykułu 2 Ustawy z dnia 19 kwietnia 1985, nr. 150.

8. W celu zapewnienia miejsc powstałych w następstwie zwiększenia personelu o czym w paragrafie 6, zostanie przyjętych 300 jednostek w roku 1990 i 350 jednostek w każdym z następnych lat 1991 i 1992.

9. W celu uzupełnienia i wzmocnienia systemów i kontaktów urzędów policji granicznej z ośrodkami elektronicznym, o którym mowa w artykule 8 Ustawy z dnia 1 kwietnia 1981, nr. 121, i w związku z wymaganiami związanymi z zastosowaniem niniejszego dekretu Minister Spraw Wewnętrznych wprowadza w życie plan interwencji nadzwyczajnych, które zostaną wprowadzone w życie w latach 1990 - 1991, i na które przewidziano sumę 500 milionów osobno na lata 1990 i 1991.

10. Zobowiązania wynikające z wprowadzenia w życie paragrafów 6, 7, 8 i 9 ocenianych w lirach na 14.000 milionów przeznaczonych na rok 1990, na 24.000 miliony przeznaczonych na rok 1991 i na 29.000 milionów przeznaczonych na rok 1992, zostaną pokryte przez redukcję sum figurujących w budżecie na lata 1990 - 1992 w rozdziale 6856 budżetu Ministerstwa Skarbu na rok 1990 oraz, częściowo, przez sumy przeznaczone na «Interwencje na rzecz imigrantów pracujących».

11. Ministerstwo Skarbu ma prawo do wprowadzania zmian w budżecie mocą własnych dekretów».

«Art. 13. - (Dyspozycje dotyczące koordynacji i abrogacji. Wejście w życie). - 1. Zarządzenia zawarte w niniejszym dekrete zostają zastosowane również w odniesieniu do obywateli z krajów Wspólnoty Europejskiej i do osób nie posiadających obywatelstwa jako że są zarządzeniami dającymi pewne korzyści, mogą one być stosowane również w odniesieniu do obywateli włoskich, do ex obywateli włoskich jak również do cudzoziemców włoskiego pochodzenia powracających na terytorium kraju.

2. Artykuły 142, 143, 145, 146, 150 i 152 tekstu zawierającego ustawy dotyczące policji zatwierdzone królewskim dekretem z dnia 18 czerwca 1931, nr. 773, jak również artykuły 262, 263 264 i 267 regulaminu, wykonawczego wyżej cytowanego tekstu zatwierdzonego królewskim dekretem z dnia 6 maja 1940 nr. 635, jak również paragraf 2 artykułu 14 dekretu Prezydenta Republiki z dnia 30 maja 1989, nr. 233 zostają abrogowane.

13. Odniesienia do instytucji wyliczonych w Tytule V cytowanego tekstu ustaw policji do zarządzeń abrogowanych zgodnie z normą zawartą w paragrafie 2 zawarte w innych zarządzeniach ustawowych lub regulaminowych będą uznawane za odniesienia do instytucji i zarządzeń niniejszego dekretu.

14. Niniejszy dekret wchodzi w życie w dniu następującym po dniu opublikowania go w Gazzetta Ufficiale (Dziennik Ustaw) Republiki Włoskiej i zostanie przedstawiony obu izbom w celu przekształcenia go w Ustawę.

3 maj 1791 3 maj 1991

Rzym

**Braterstwo Polsko-Włoskie wraz z
organizacjami
włoskimi pod protektoratem władz
miejscowych
i europejskiej wspólnoty dziennikarzy
organizują**

200 - LECIE KONSTYTUCJI

**Szczegółowy program zamieścimy
w numerze grudniowym
«Polski w Europie»**

POLSKA W EUROPIE
POLONIA IN EUROPA
POLOGNE EN EUROPE
POLEN IN EUROPA
POLAND IN EUROPE

Rok XXXIX

Redaktor Naczelny - Direttore
Karol Kleszczyński

ADMINISTRACJA
I REDAKCJA:

Tel. 4940583
484445

via XX Settembre 26
00187 ROMA

FAX 484444

*Prenumerata 10 nn.
Abbonamento 10 nn.*
we wszystkich krajach równowartość 30 \$
dolarów am. wraz z wysyłką lotniczą 35 \$

Prenumerata wspierająca 100 \$
Cena numeru 2 \$
Prezzo del n. singolo L. 2500

Podajemy konta bieżące we Włoszech

Comunità Europea dei Giornalisti
via XX Settembre 26 - 00187 ROMA

poctwe nr. 47130000

bankowe nr. 1336430 01

Banca Commerciale Italiana - ag. 19
v. Napoleone III, 18
00187 ROMA

*Za artykuły podpisane odpowiadają
autory*

Tipoffset Abilgraf Roma
Finito di stampare il 26-10-90

Autorizzazione del Tribunale
di Roma nr. 11027

*Dir. resp. Maria Teresa Martinozzi
(Sped. in abb. post. gr. 3 - 70%)*